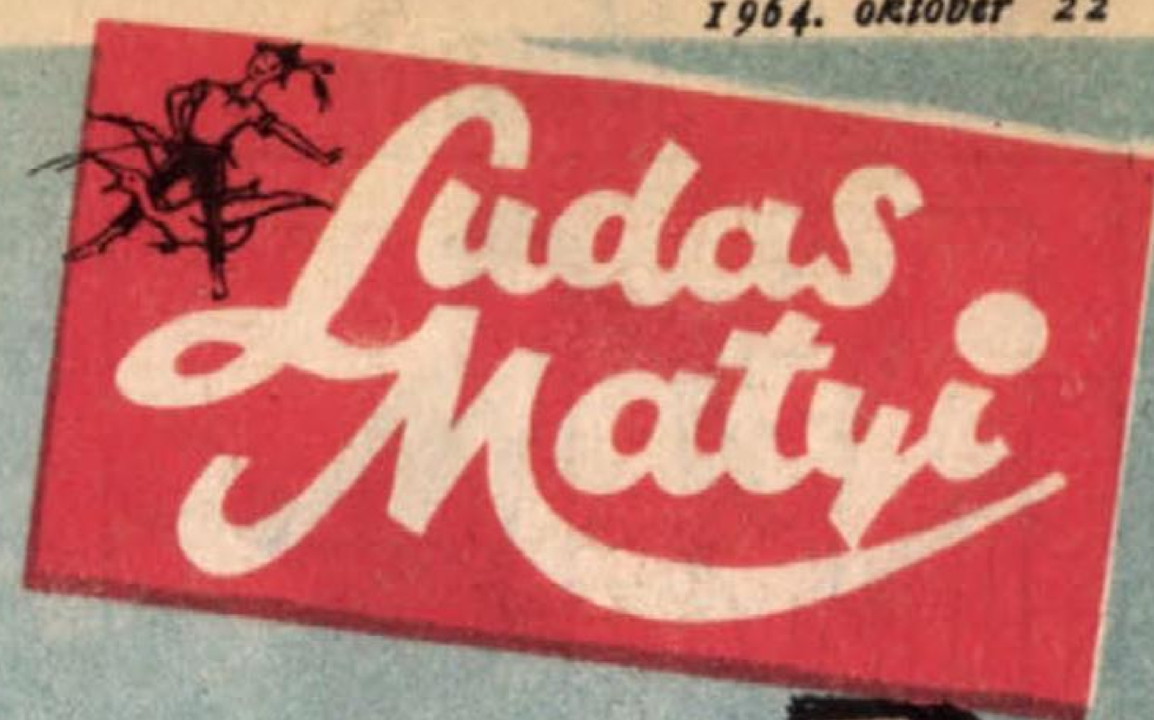
XX. évfolyam 43. szám Ára: 1 forint 1964. október 22

Pusztai Pál rajza

Üzenet Tokióból

— Itt vagyunk az olimpián, minden nagyon szép, reméljük, hogy négy év múlva Mexikóból is együtt üzenünk.

Iván és Joe

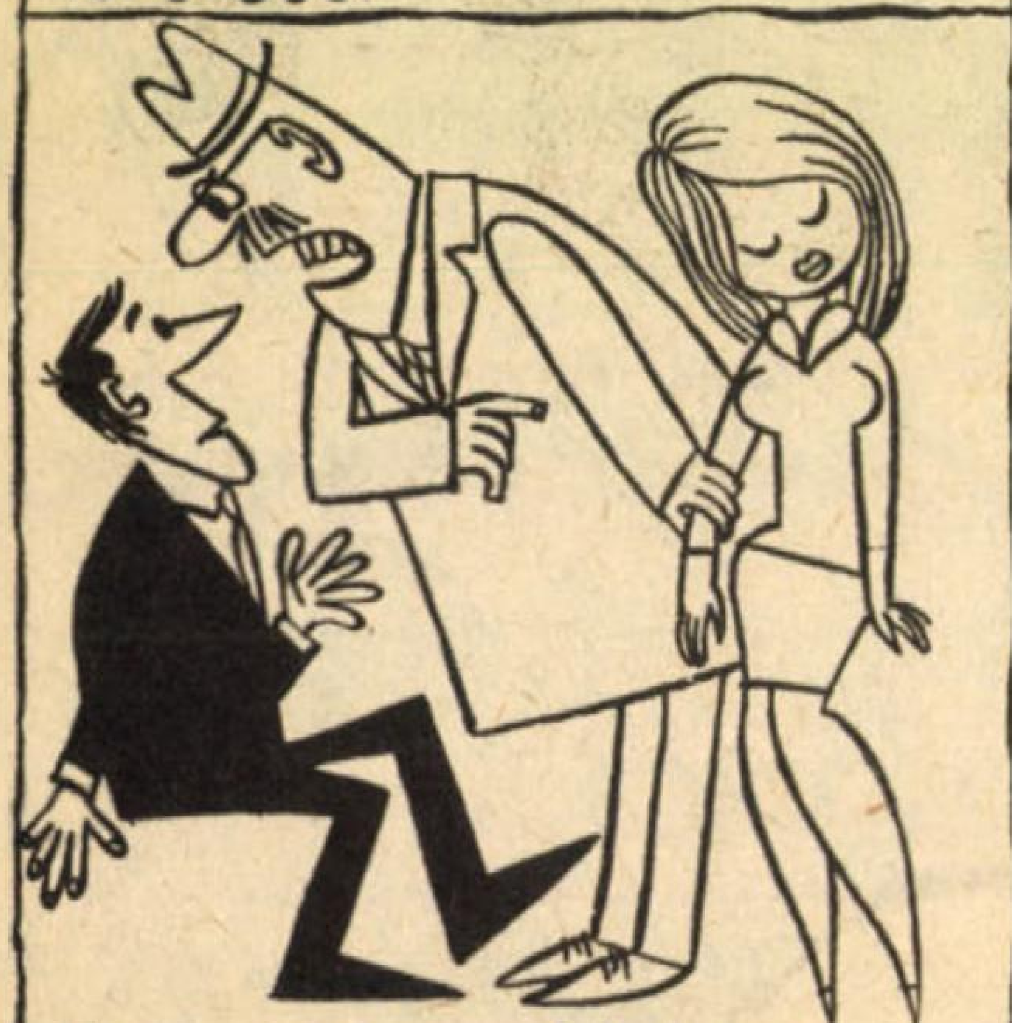
Sakk játszma

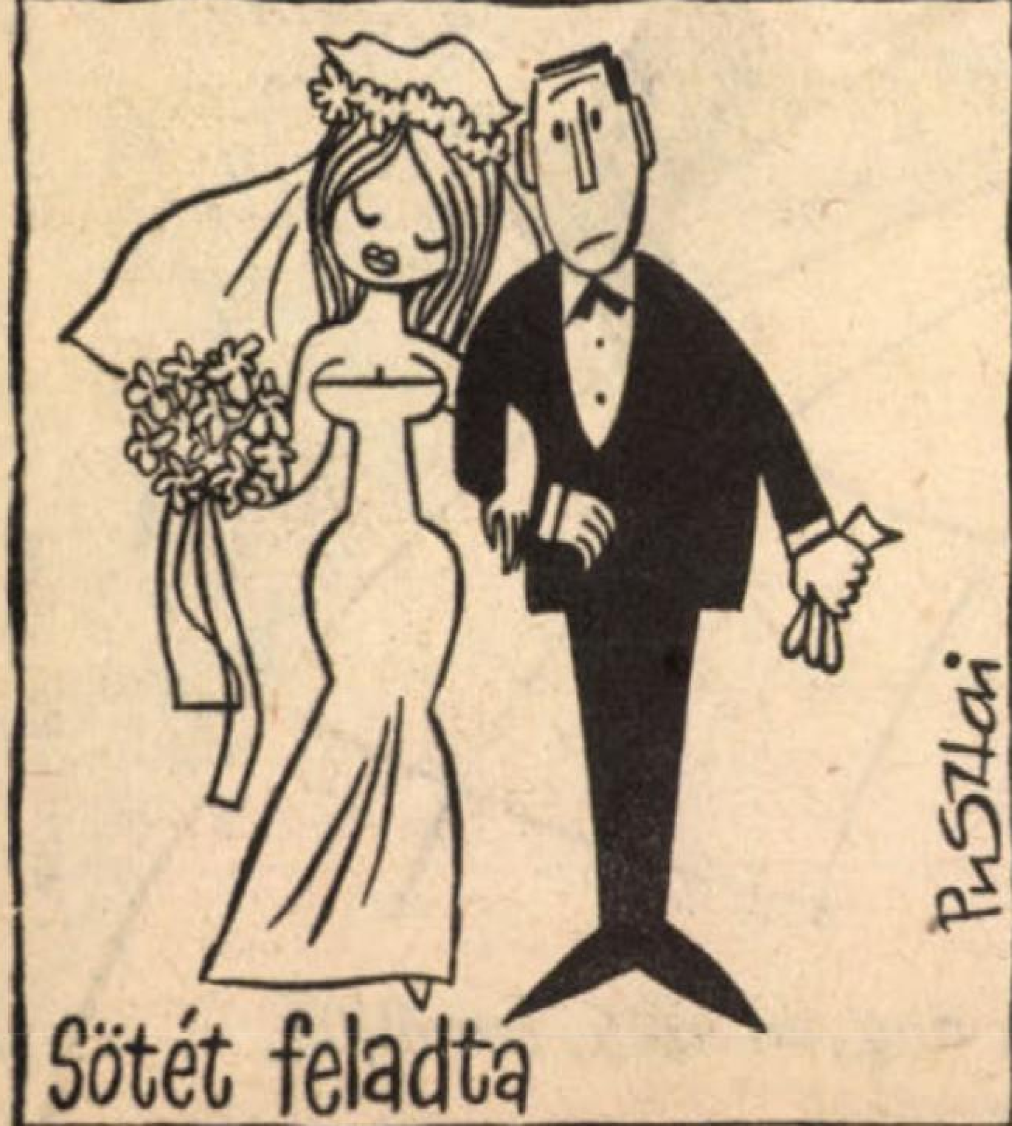
Világos nyitó lépése

Vezércsel

Nimzoindiai védelem

Sötét feladta

Éberség

– Ember! Itt felejtette a személyi igazolványát!

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

JUTALOMÜDÜLÉS!

Egy kis jelenet Fonyód-Bélatelep SZOT-üdülőjéből.

Gondnok (nézegeti egy idős asszony beutaló-jegyét, majd személyi igazolványát): Hogy jutott ön ehhez a beutalóhoz? Hiszen önt elbocsátották az állásából!

Asszony (ijedten): Dehogy, kérem, engem nyugdíjaztak.

Gondnok (mutatja): Tessék nézni, itt az áll a személyi igazolványában, hogy „Felmondás a vállalat részéről". Ez elbocsátás. Ilyeneknek nem jár üdülés.

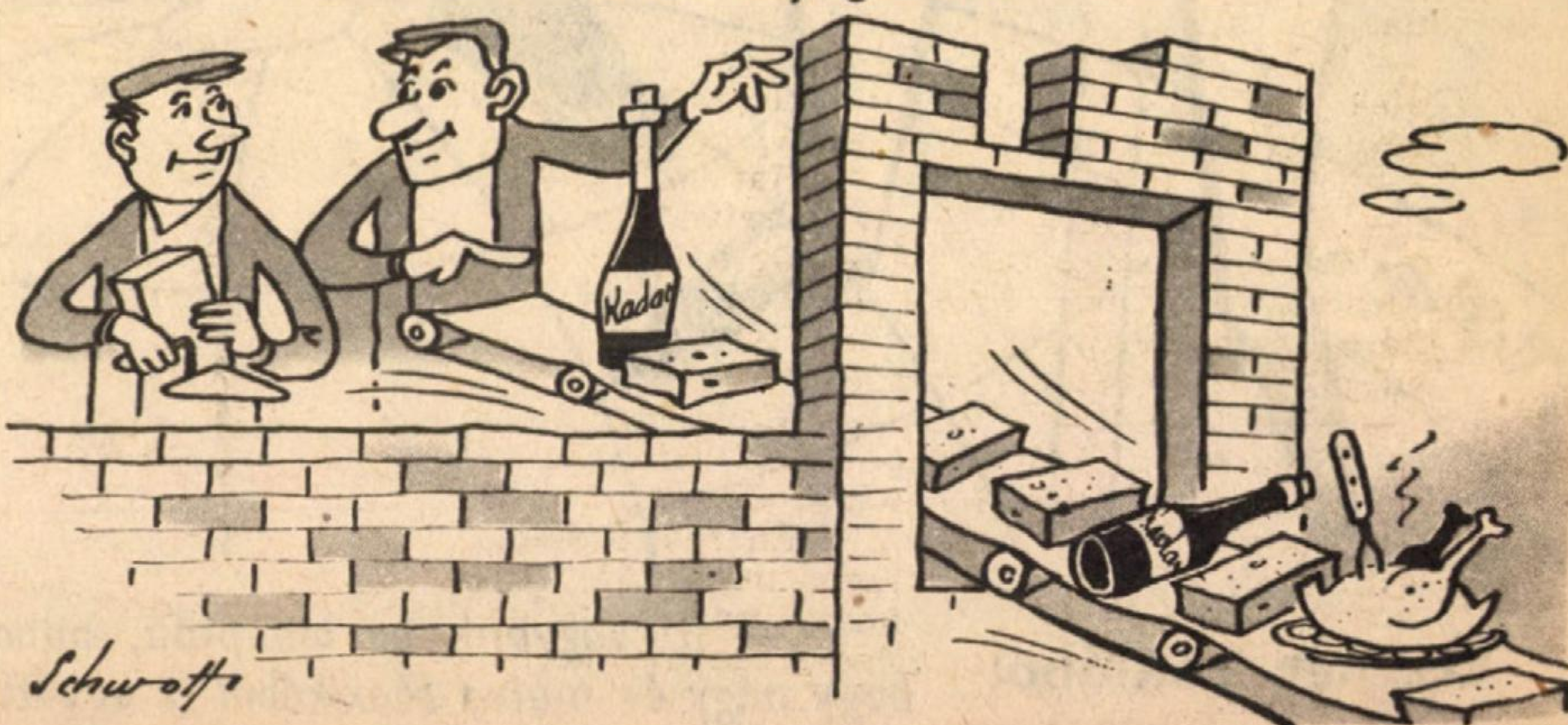
Asszony: De kérem, én nem néztem, mi van beírva az igazolványba, engem nyugdíjaztak, de továbbra is bejárok dolgozni, és jó munkám jutalmául kaptam az üdülést. Tessék felhívni telefonon a vállalatomat, ott pillanatok alatt igazolják, hogy nyugdíjas vagyok.

Gondnok: Én nem hívok fel senkit, igazolja ön, hogy nyugdíjas! . . .

Nem folytatom tovább ezt a kínos jelenetet, s nem is a gondnoki túlbuzgóságot akarom firtatni, hanem a következő kérdést tenném fel az illetékeseknek: az ünnepélyes búcsúztatás, megható jelenetek, kézszorítások és kartársi csókok után hogy lehet ilyen sértő és bizonyos fokig megbélyegző szöveget beírni a nyugdíjas személyi igazolványába?

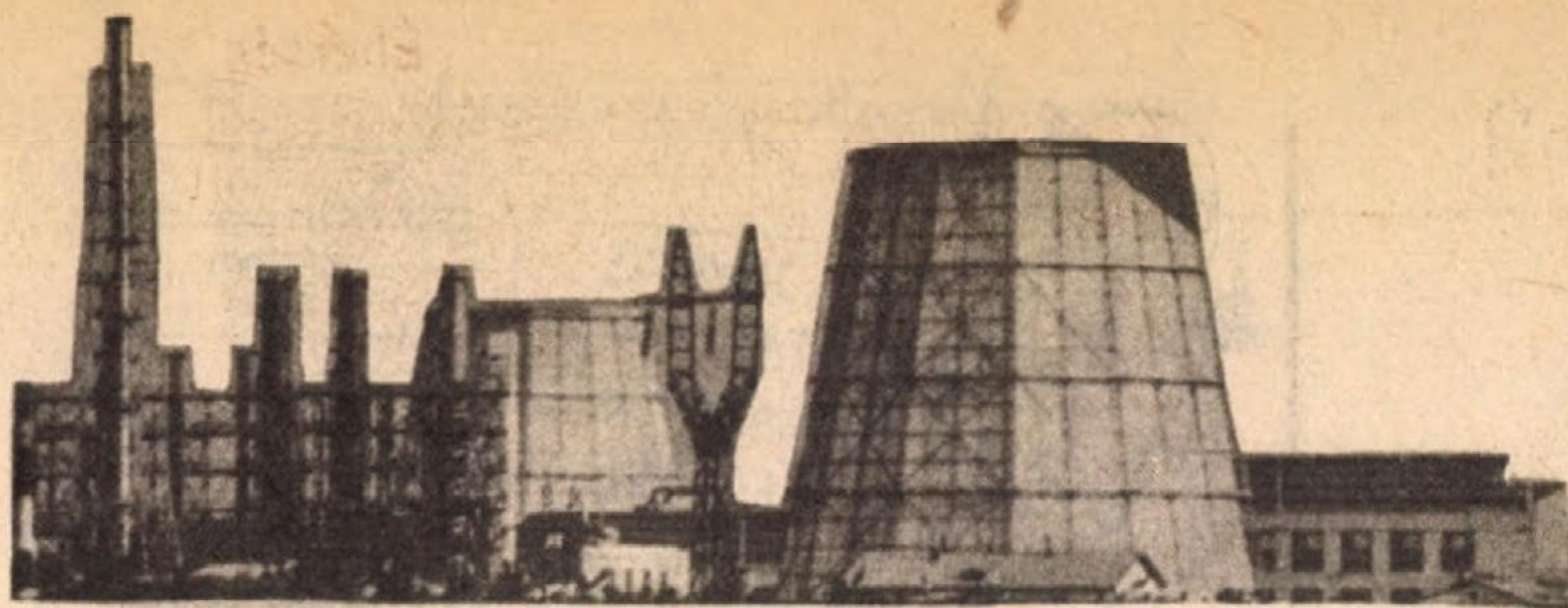
Relle Pál
V., Rosenberg házaspár u. 23.

Tökéletes anyagellátás

Fülöp György rajza

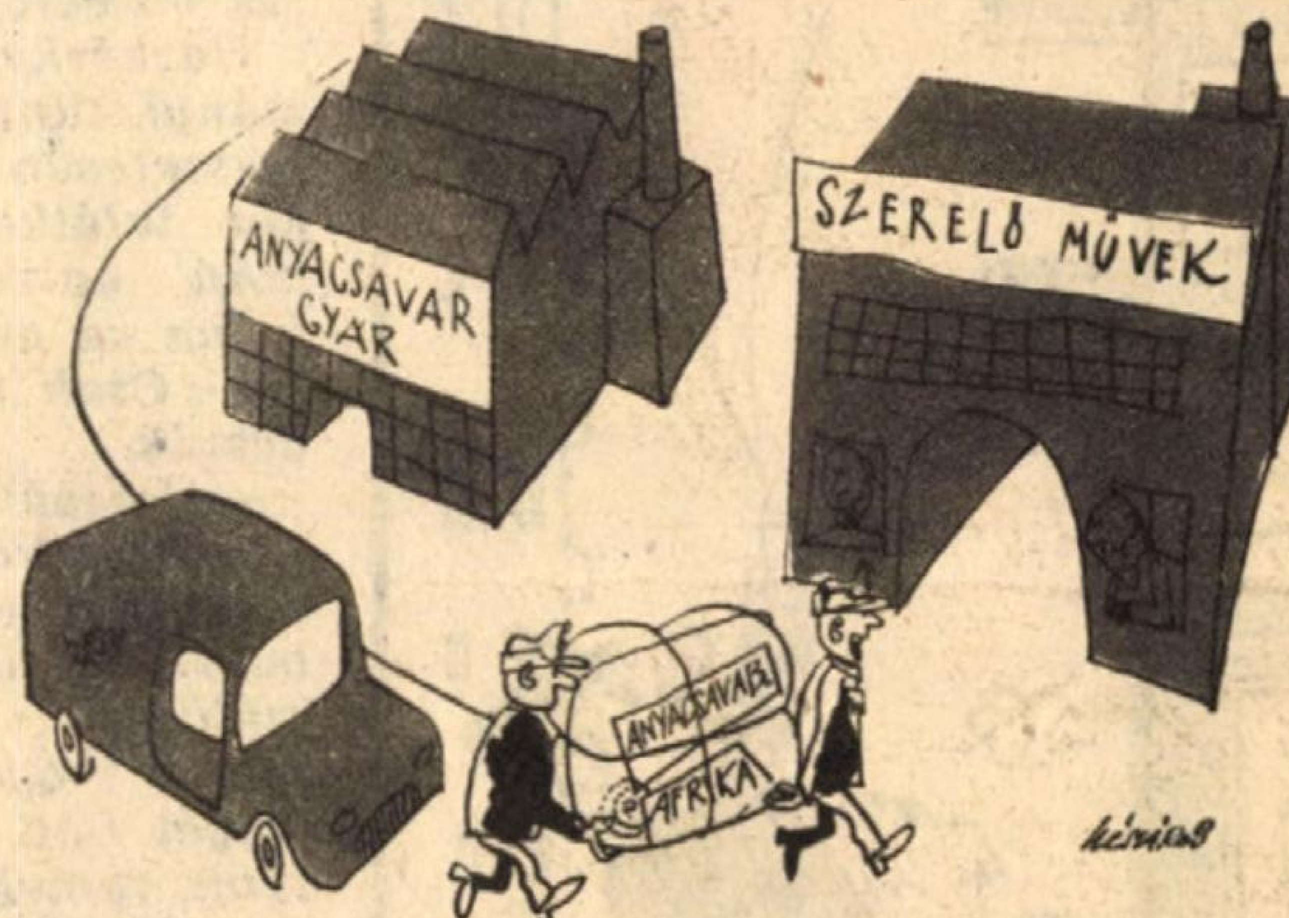
Brit kémdiplomatákat lepleztek le Habarovszkban

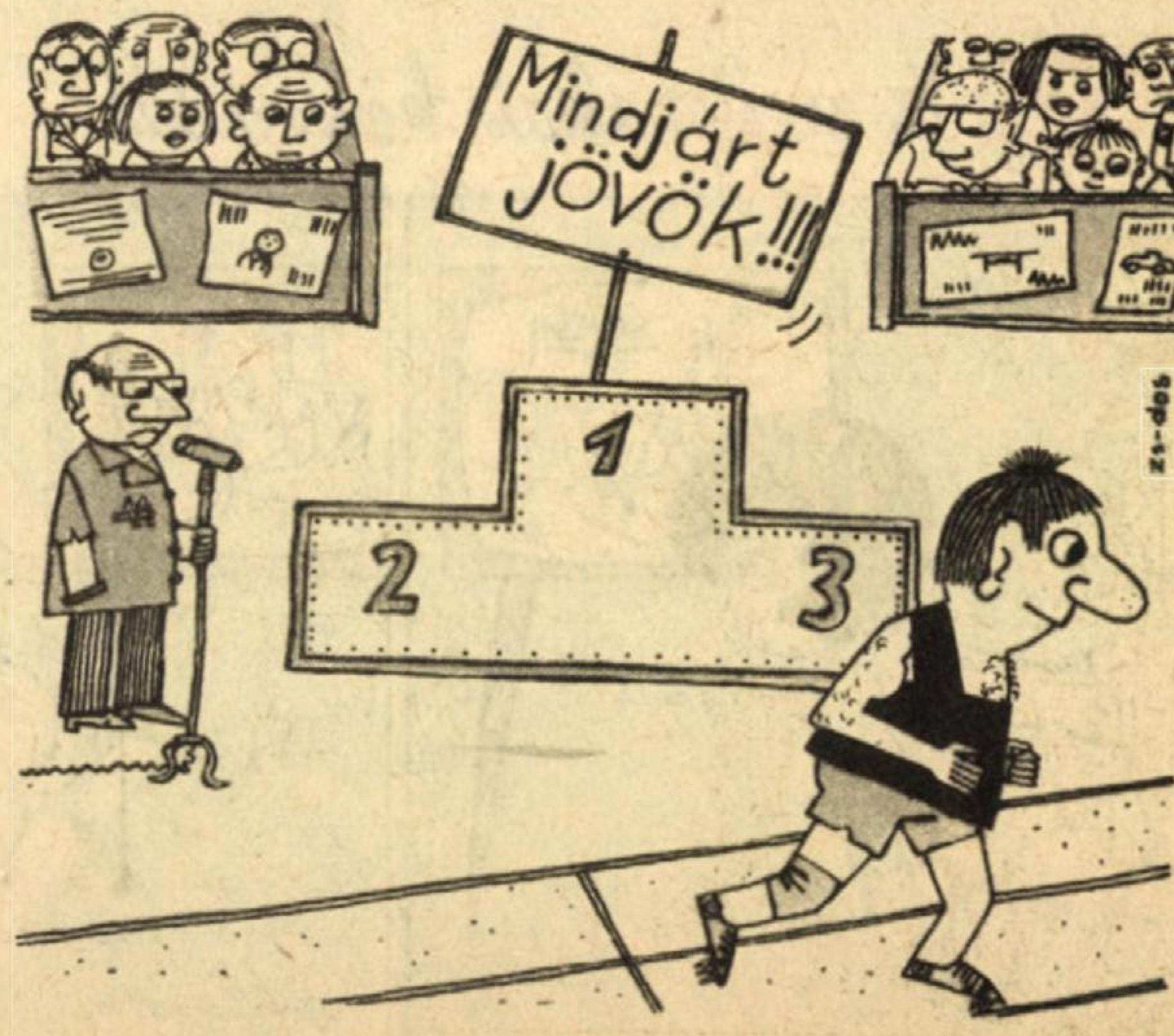
– Elnézést, azt hittük női napozó . . .

Van már tapasztalata

– Miért hozatják ezt Ruanda-Urundiból?
– Mert így egyszerűbb . . .

A sztár

Ketten beszélnek

— Ne mondja! Csakugyan?

— Hát persze! Maga nem tudta?

— Nem. Nem is tudom elhinni. Esküdjön!

— Esküszöm.

— Nahát. Álmomban sem hittem volna!

— A nagyapja még kisbíró volt Újkécskén. Az én nagyapám személyesen ismerte még gyermekkorából.

— Őt vagy a nagyapját?

— A nagyapját.

— Azt, aki kisbíró volt Újkécskén?

— Azt hát. Na látja, maga is tudja.

— Most mondta, az előbb. És? Hogy került New Yorkba?

— Hajón.

— Ne beszéljen!

— Esküszöm! Még ezerkilencszáznyolcban. De ma is úgy beszél magyarul, mint maga vagy én.

— Ne mondja!

— Esküszöm! Sőt! A fiai is magyarul beszélnek. Tudja, mennyit keres?

— Ne mondja!

— Hajajaj! Tavaly itt járt Pesten, ötven év után. Felvitték a Citadellához. Sírt.

— Ne beszéljen!

— Esküszöm! Vagyon, karrier, hírnév — és sírt a Citadellánál.

— Visszahúzta a szíve.

— Vissza.

— Mert a lelkében máig is magyar maradt.

— Úgy van. Honnan tudja?

— Megéreztem. A saját kocsiján jött.

— Hát persze.

— Rolls Royce?

— Csakis.

— A tengeren is?

— Persze.

— Ne mondja!

— Esküszöm! És a határon megcsókolta az anyaföldet. És még aznap este elment a Kis Royalba, és reggelig húzatta a cigánnyal.

— Ó, istenem . . . És másnap meglátogatta a házat, ahol született.

— Úgy van. Sírt.

— Már megint?

— Hát persze.

— Kicsoda?

— Hogyhogy kicsoda?

— Ki sírt?

— Hát akit visszahúzott a szíve.

— De hogy hívják?

— Tudja a fene.

— Hát kiről beszélünk?

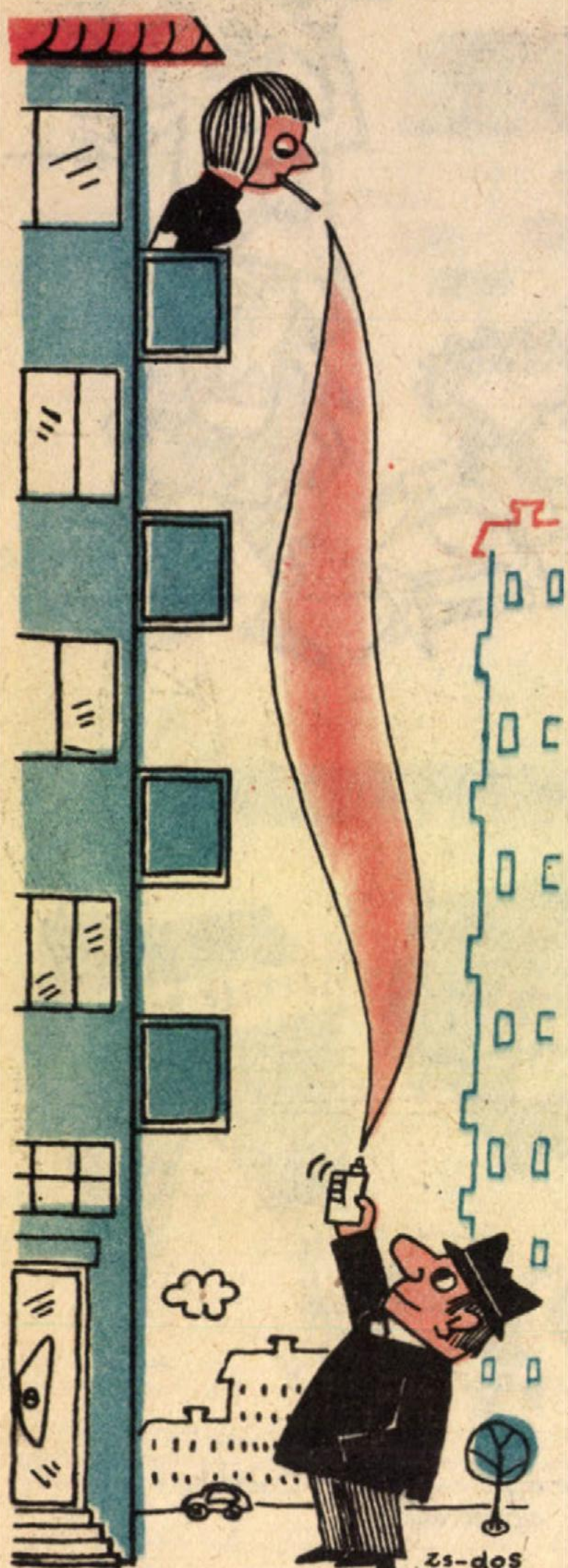
— Maga nem tudja?

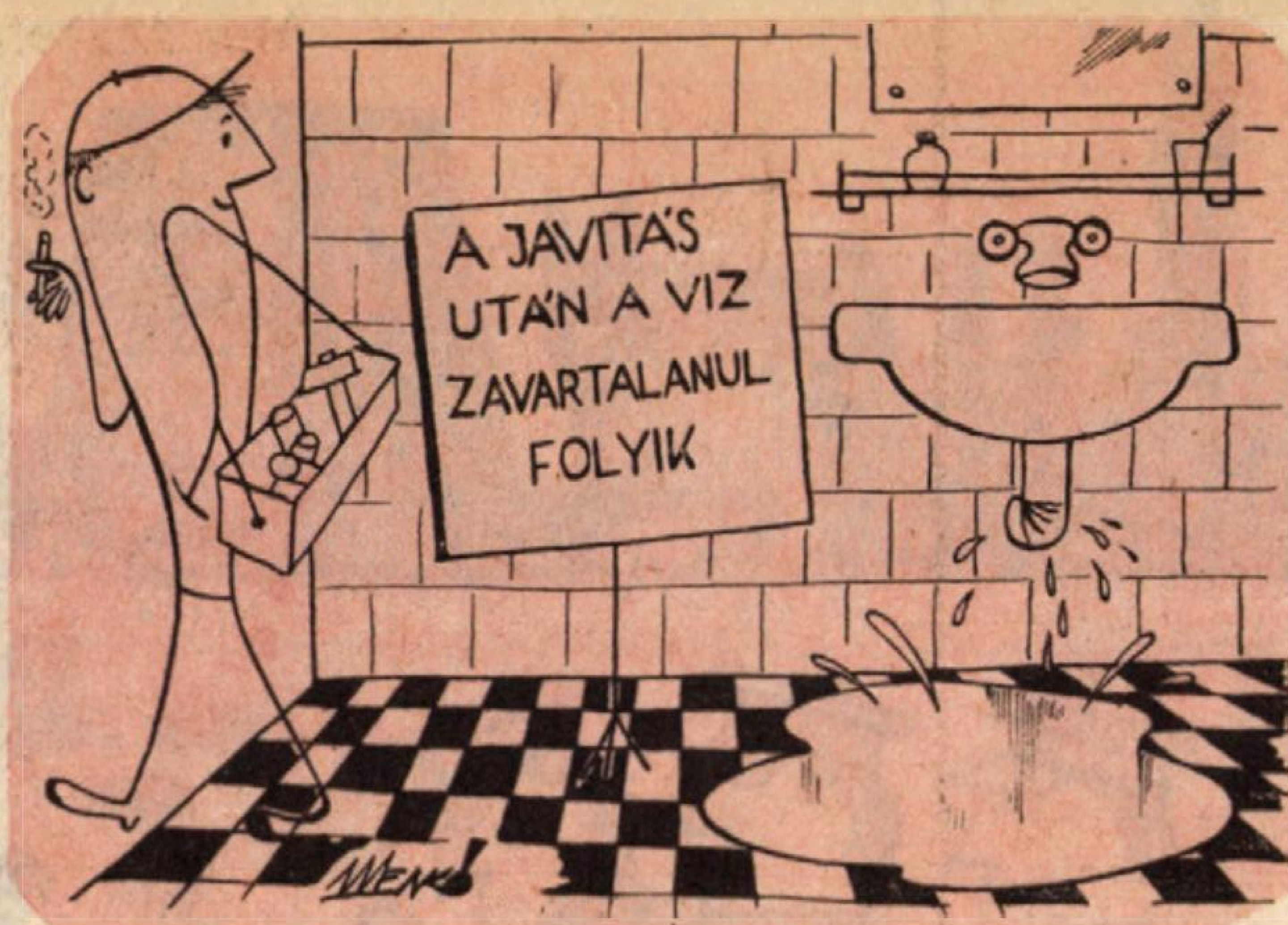
— Én? Honnan tudnám? És maga?

— Én sem tudom. De nem mindegy? Fő az, hogy magyar! Magyar! Pedig mennyit keres!

(t.)

Gázöngyújtó

NEM MEGLEPŐ TÁBLA

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

NAPKELETI PÉLDÁZAT

A tudós professzor Nyugaton töltötte a szabadságát, szép tájakban gyönyörködött, majd hazaérkezett Budapestre. Itthon sokáig elmerengett a kedves úti emlékeken, noha ez a kis európai kirándulás eltörpült a nagy és kalandos utazások mellett, amelyek tengeren túli vidékekre sodorták, mint a keleti tudományok híres művelőjét.

Hazaérkezése után kimagasló kormánykitüntetést kapott, aminek természetesen nagyon örvendett. Amikor találkoztunk, mégis mintha a ború halvány felhője ereszkedett volna az arcára.

— Csak nincs valami baj? — kérdeztük.

— Bajnál kevesebb. Bosszúság. Apró-cseprő dolgok bosszantják az embert a legjobban. Hát velem ilyen bosszantó apróság történt. Útra készülődvén, május 28-án megvásároltam a magam és a feleségem vasúti jegyét Bad Ischlbe és vissza. Elutaztunk, remekül éreztük magunkat, jókat fürödtünk Ischlben, Bécsben előadást tartottam, majd hazaérkeztünk. Jóval hazatérésünk után, pontosan október 4-én levelet kaptam az IBUSZ-tól, amelyben felkértek, szíveskedjek a vasúti jegyekre 385 forintot ráfizetni. Több mint négy hónap után! De én nem hagytam magam. Elhatároztam, hogy felkeresem jó barátomat, az IBUSZ vezérigazgatóját.

Másnap kíváncsian érdeklődtünk, mit mondott a vezérigazgató.

— Sajnos külföldön tartózkodik, — hangzott a professzor úr válasza.

Az ügy engem élénken foglalkoztatott, egész éjjel ezzel álmodtam és akkor megtaláltam a megoldást.

Az álom így festett:

Prof: Most vettem észre, hogy az IBUSZ két vasúti jegynél 385 forintot tévedett a káromra. Kérem vissza a pénzt.

Vezér: Mikor történt a jegyvásárlás?

Prof: Négy hónappal ezelőtt.

Vezér: (mosolyog). Ennyi idő után nincs reklamálás. Különben is a pénztártól való távozás után — mint tudjuk . . .

Prof: Mint tudjuk! De mi történt volna, ha az IBUSZ a saját kárára tévedett volna? Rá is vonatkozik a „pénztártól való távozás után" . . .

Vezér: (elsápad és — még álomnak is szép! — benyúl a zsebébe és leszámol 385 forintot.)

Prof: (odaadja a pénzt a feleségének, aki rohan az IBUSZ-hoz, kifizeti a tőle követelt 385 forintot.)

•

Egyébként az álomnak az egyik fele megvalósult: a professzor az IBUSZ-nak befizette a követelt összeget.

(s)

Jucika és az éjszakai közvetítés

Pusztai Pál rajza

TÁBLA A FÁN

A község szélén, az erdőt átvágó országúton jókora tábla mellett robogok el, de menet közben nem bírom kibetűzni. Lelkifurdalásom támad, hogy valami nevezetességet mulasztottam el, Árpád-kori templomromot, tölgyet, amelyet Rákóczi vagy Petőfi ültetett, gyógyvizű forrást, cseppkőbarlangot... Vagy ötven lépéssel odébb lefékezek, rükvercbe kapcsolok s visszatolatok a táblához. Egy fa törzsére van erősítve, cserfa, ha jól nézem, ugyanolyan, mint a többi, se nagyobb, se kisebb, az egész erdő csupa cser. Ám ez mégis másféle fa, legalábbis a tábla tanúsága szerint:

BÉKEFA

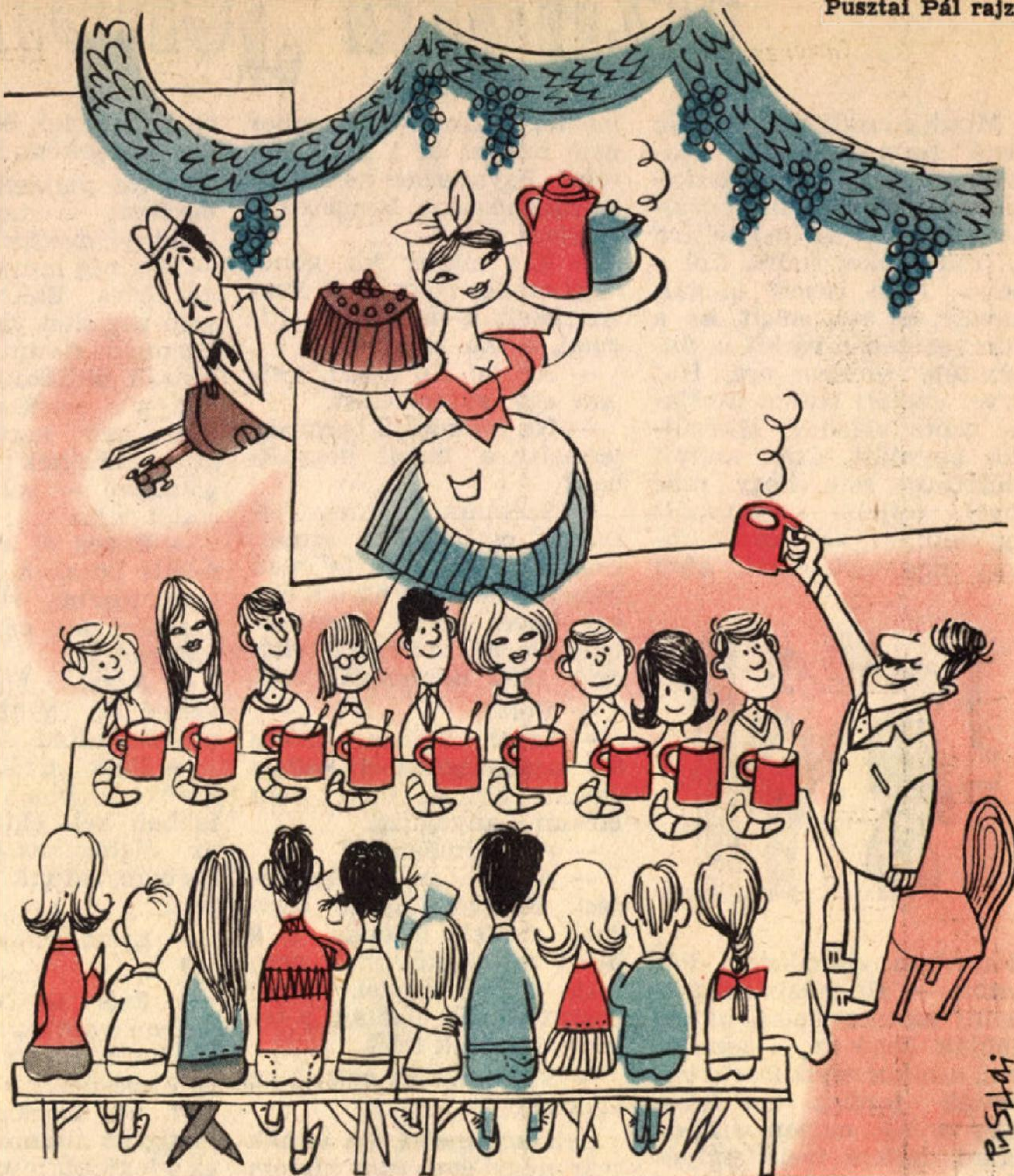
Megjelölte a községi tanács, ekkor és ekkor... Szemlélem egy darabig, még körül is járom, megkopogtatom, hogy mitől békefa, és miért éppen ez a békefa, de hiába, nincs rajta semmi különös, éppolyan, mint a többi sok ezer fa, a lombja kissé már sárgul, nem sudárabb, nem is göcsörtösebb, közönséges cserfa. És lám, ez mégis jelesebb amazoknál, békefa, ország-világ megcsudálhatja...

Irigyelem azokat, akik megjelölték. Nyugodtan alhatnak, tiszta lelkiismerettel, ők már megtették a világ békéjéért, amit tehettek. Mit nekik nukleáris robbantások, meg nemzetközi konfliktusok, fenyegetések, nem az ő gondjuk, ki van pipálva: ott a békefa... Lesz majd riadalom, képzelem, az imperialisták, háborús uszítók, fegyvergyárosok között, ha tudomást szereznek róla: most aztán mihez kezdjenek?

Karinthy Ferenc

Mai szüreti mulatság

Pusztai Pál rajza

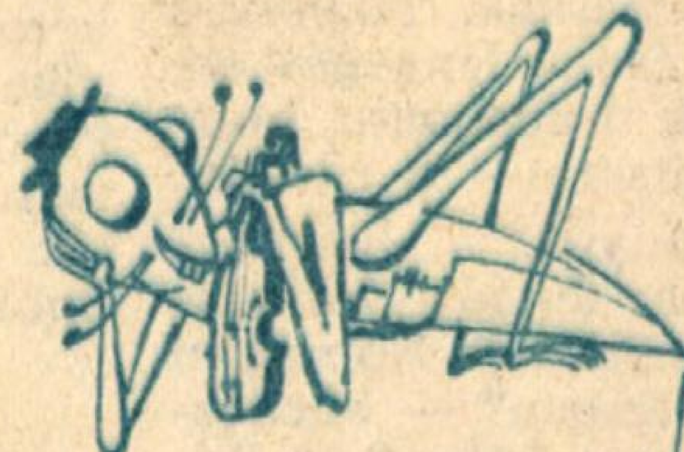

– Emelem a haboskávét a mi kedves szüretelő diákjainkra...

Így mulat egy magyar úr!...

A Tücsök és a Hangya

(A legújabb változat)

A Hangyaboly mindenegyes lakója
Azon van, hogy az élelmét behordja,
Cipel, fárad, éjjel-nappal tevékeny, —
Mindig csak a munka jár az eszében.

Ám a Tücsök — szundikál meg muzsikál.
Jókedvében ideszáll meg odaszáll.
Kandi szemét a napfénybe meresztve
Nem tenne egy szalmaszálat keresztbe!

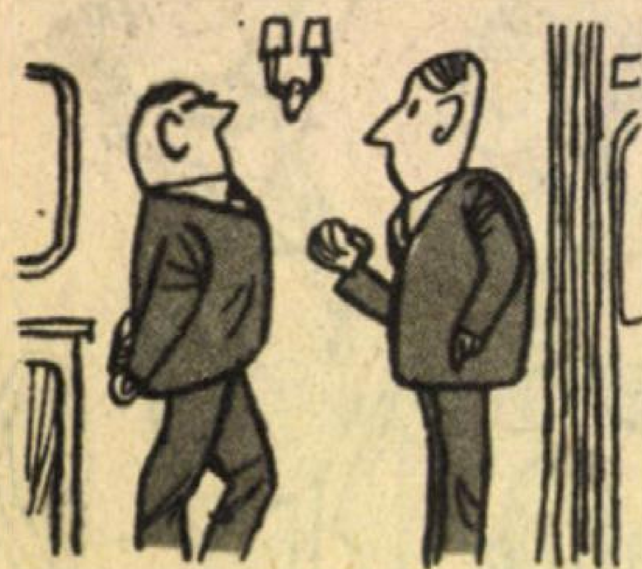
Szól a Hangya: — Tücsök uram, mire vár?
Elmúlik a terülj asztal, meg a nyár.
Mire számít, ha a nap se melegít?
Szól a Tücsök: — Megvettem az e hetit!

K. Tóth Lenke

Szilárd jellem

Mindig csodáltam Bablák Jenő határozottságát, szilárd elvhűségét és ragaszkodását a szocialista morálhoz. Egy kicsit irigyeltem is: mindenkor tudta, hol a helye, nem ismert megalkuvást, és szót emelt, ha a környezetében bárkit is valamiféle sérelem ért. Hat évvel ezelőtt láttam utoljára, azóta valahogy elkerültük egymást. Csak annyit hallottam róla, hogy már jóval feljebb avanzsált ugyanannál az export-import nagyvállalatnál, ahol

akkoriban előadóként dolgozott. — Ha valaki megérdemli az előrelépést, akkor Bablák Jenő az — gondoltam, amikor egyik közös barátunk futólag említette, hogy a fiú milyen szépen halad felfelé ívelő pályáján.

Ennyi idő után, szombat este egy színházi előadás szünetében összetalálkoztam vele. Nagyon megörültünk egymásnak. Tízperces beszélgetésünk lényegét érdemesnek tartom arra, hogy megörökítsem — a mának.

— Mennyit keresel? Van-e már autód? Hol voltál a nyáron, Rómában vagy Párizsban? — kérdezte élénken a kölcsönös üdvözlések után.

— Örülök, hogy érdeklődési köröd ilyen szélesre tárult az elmúlt években — feleltem, de úgy láttam, hogy semmit sem vesz észre nem minden él nélküli megjegyzésemből. — Egyébként hallom, jól megy a sorod. Kíváncsi vagyok, megnősültél-e már? — adtam vissza a kérdést Babláknak.

— Nem — szólt rezignáltan. — Az asszony keveset keres, és sokba kerül.

— Pompás meghatározás! De te sohasem voltál anyagias...

— Csak nem képzeled, hogy most az vagyok? — mentegetőzött. — Az ember nem bújhat ki a saját bőréből. Egyszerűen nem érek rá megnősülni. Rengeteg a gondom.

— Kis ember kis gond, nagy ember nagy gond. Persze, leköt a munkád, a hivatal, a sok tennivaló.

— Az is! És tudod, vettem egy gyümölcsöst.

— Ne mondd! S barackot termelsz a budai hegyekben?

— Széplakon! S nem barackot, csak körtét, almát, ringlót. Nyolcvan fa van összevissza. Most három éve egy kevés szőlőt telepíttettem. De hát az egész telek csak 1200 négyszögöl volt.

— Volt?

— Igen. Sajnos, tavaly 800 négyszögölet el kellett adnom belőle, mert nem bírtam anyagilag.

— A gyümölcsöst?

— Á, dehogy, az építkezést. Kétszoba-hallos nyaralót építek ugyanis, s a belső munkákra már nem futja a pénzemből. Pedig hatvanezerért eladtam a telek nagyobbik felét.

— S mennyiért vetted az egészet?

— Harmincért, de annak már négy éve. Alig bírtam kinyögni.

Bevallom, élénk és számomra meglepő párbeszédünkből még nem tudtam ott a helyszínen levonni a kézenfekvő következtetéseket. De gondolatban már kirajzolódott bennem az a változás, amely a régi Bablák Jenő előadó és a mai Bablák Jenő főosztályvezető jellemének összehasonlításából önként adódott.

— Ne panaszkodj, drága barátom — mondtam pillanatnyi megtorpanás után. — Nemrég múltál harminckét éves. Előtted az élet, szép pozíciód van, magas a fizetésed. Amint látom, elegánsan öltözködsz, egyedül élsz, s a telek neked semmibe sem került, sőt — nem szeretnék nyersen fogalmazni — sok pénzt kerestél rajta.

— Ésszel él az ember — felelte büszkén. — S ami a legfontosabb, elősegítem a kormányzati célok megvalósítását is.

— Azzal, hogy olcsón vetted a gyümölcsöst és drágán adtad el?

— Nem erről van szó! Szebben-jobban, kulturáltabban kell élni és emelni az életszínvonalat — ez kormányzatunk célkitűzése.

— Ezért kezdtél építkezni is?

— Ezért is. De mondom, bajban vagyok, még hiányzik harmincezer forintom a befejezéshez. Nyaralóra nem ad kölcsönt az OTP. Pedig ez államérdek lenne: az a legjobb munkaerő, akinek sok az adóssága.

— Nem értem...

— Mert nem ismered az életet. Akinek törlesztenie kell a tartozását, az jól dolgozik. Félti az íróasztalát. Foggal-körömmel kapaszkodik belé. Becsületes ember szeretne maradni, fizetni akar minden áron.

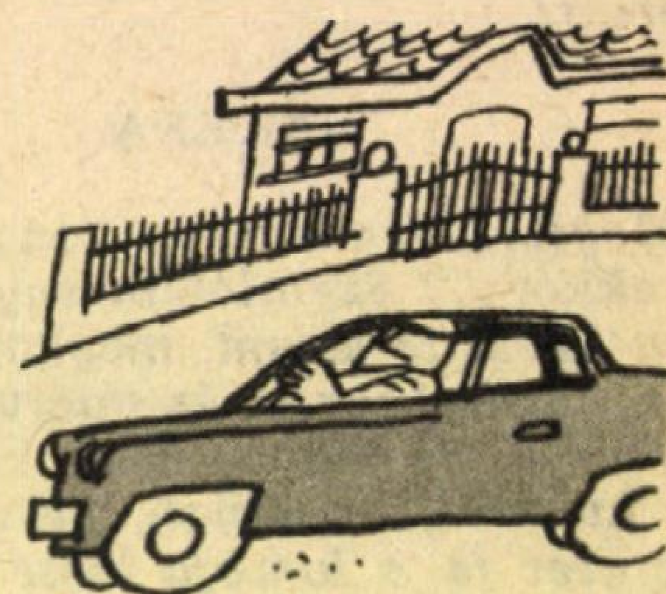
— S ezért adjon neked harmincezer forint kölcsönt az állam?

— Mondtam már, nemcsak ezért. Hanem hogy elősegítsem a lakásépítési program megvalósítását. Ez is kormányzati célkitűzés.

— Te nyaralót építesz, nem pedig lakást.

— Építés, építés. Miért ne legyen eggyel több modern nyaraló a Balaton partján? S ha már van telkem, miért ne legyen rajta egy nyaraló is?

— És ha már van nyara-

lód, miért ne legyen hozzá egy Skodád is, amivel leszaladsz víkendezni?

— Wartburgom! Ez is az életszínvonal emeléséhez tartozik.

— De te csak a saját életszínvonaladat emeled. Egy kis adásvétellel. Valamikor telekspekulációnak nevezték.

— Csacskaság. Ha mindenki úgy emelné a saját életszínvonalát, mint én, akkor országos szinten is teljesítenénk, amit kormányzatunk elhatározott.

— Ésszerű okfejtés. Most már csak az van hátra, hogy feleségül vegyél egy jó házból való gazdag úrilányt.

— És felrúgjam az elveimet. Gúnyolódsz! Ahelyett, hogy segítenél.

— Ugyan, miben segíthetnék én neked?

— Szerezz harmincezer forint kölcsönt az építkezés befejezéséhez. Magas kamatot fizetek...

— Szerinted az uzsorakamat is kormányzati célkitűzés?

— Szükség törvényt bont. Különben is, elveim fenntartásával venném csak igénybe a kölcsönt.

Megszólalt a színházi csengő. Már csak annyi ideje volt Bablák Jenőnek, hogy nyomatékosan megismételje:

— Elveim fenntartásával...

Földes György

Az írónak a Kossuth Könyvkiadónál most megjelent „Megmondom a magamét..." című kötetéből.

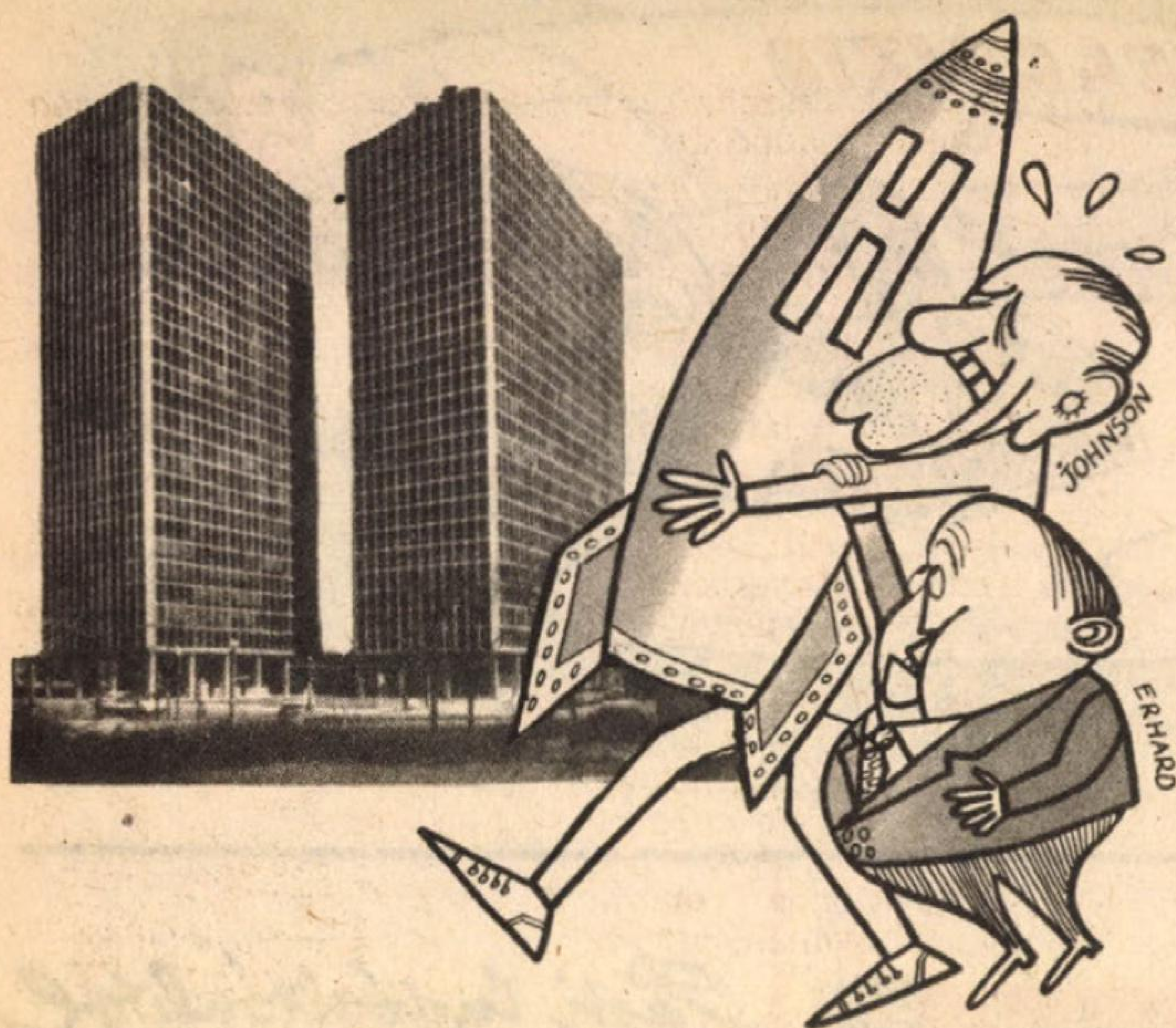
Búcsú Csikartól

Baróti: Legalább lenne egy csapatra való utóda!

Fülöp György rajza

Erhard az atomfegyverért

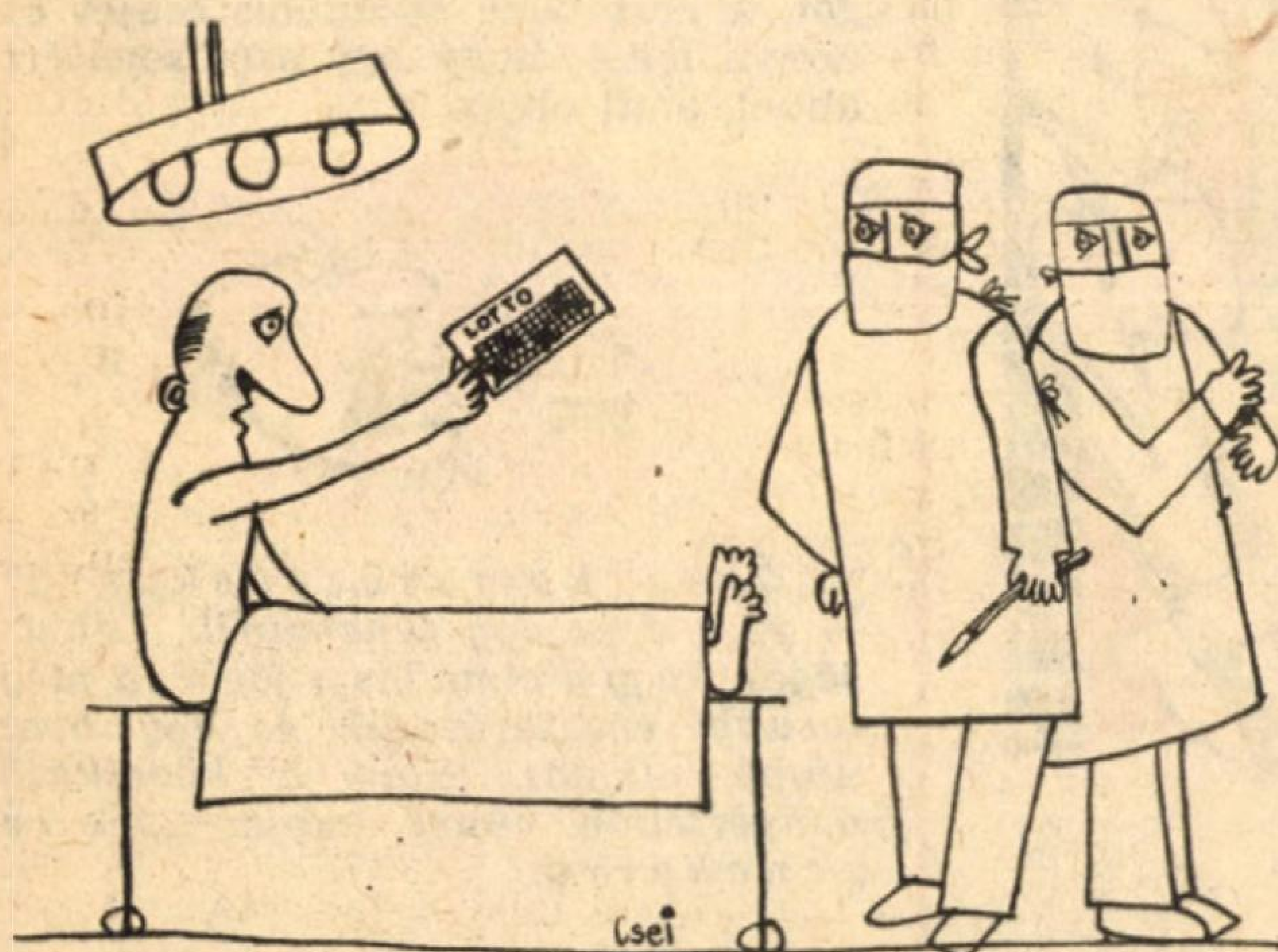

– Miért nem adja már ide, Mr. Johnson?
– Félek, hogy leejti!

Divattáska

Majdnem elfelejtette...

– Doktor úr, legyen szíves alkalomadtán bedobni...

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

AZ ÉRDEKELTEK HOZZÁSZÓLNAK

„Póttalponálló" című cikkükre közöljük: A kerületi tanács kereskedelmi osztályának engedélye alapján a fél deciliteres pálinkaféléknek a 11427-es számú boltból azonnali kivonását elrendeltem. A bolt vezetőjét szigorú írásbeli figyelmeztetésben részesítettem, és egyben utasítottam a bolton belüli sörfogyasztás azonnali megszüntetésére.

XI–XXI. ker. KÖZÉRT
Rostás László ig.

„A tisztaság fél egészség" című bírálatukra közöljük: Az említett időszakban kisegítő dolgozó szolgált ki a büfében. Ezért fordulhatott elő szabálytalanság. Az érdekelt dolgozókat kioktattuk az ételek előírás szerinti kiszolgálására, továbbá megtiltottuk a szalvéták félbevágását, és utasítottuk a dolgozókat az evőeszközök fokozottabb tisztítására.

XIII. ker. Vendéglátóip. V.

Győztesek

Hóvége

Vasvári Anna rajza

Olimpiai staféta

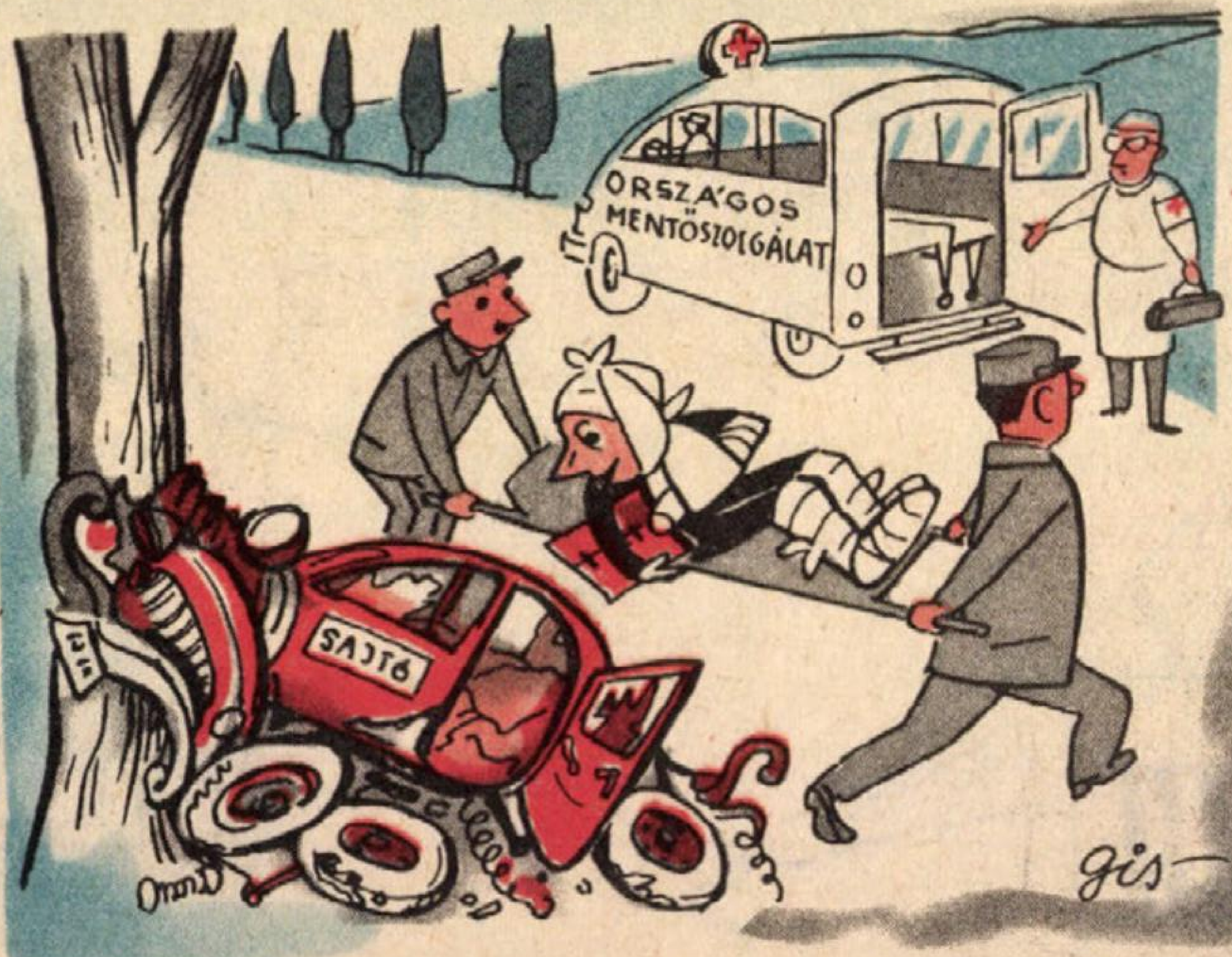

Megoldás

– Mit csinálnak a hóvégi hajrá ellen?
– A hó végén se dolgozunk!

Vérbeli újságíró

– Micsoda pompás kis riportot írok én erről! . . .

Pesti tudósítónktól

Mélyen zengő hangú, csodálatos orgánumú színész olvas fel a rádióban egy tudományos előadást. Érezni lehet a hangjából a fotonok száguldását, az elektronok keringését, a mágneses terek titokzatos feszültségét, a gravitáció kozmikus erejét és érezni lehet, hogy egy szót sem ért abból, amit olvas.

„Z e n e   k a m a r a z e n e k a r r a" — ez a címe egy zeneműnek. Lehetséges, hogy a címadás a jövőben még tovább egyszerűsödik és egy még újabb alkotás talán a következő mélyértelmű címet kapja: „Z e n e   z e n e k a r r a."

Nagyon kérem külpolitikai hírmagyarázóinkat, hogy küzdjenek a nemzetközi unalom ellen és ne nyújtsanak segédkezet ahhoz, hogy valamilyen kongresszuson valamilyen határozatot e g y h a n g ú a n fogadjanak el. Az egyhangúság nagyon álmosító és ellentétes azzal a lelkesedéssel, amikor valamit e g y h a n g ú l a g fogadnak el.

f. l.

Hátha valaki nem ismeri

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Fehér panaszkodik Feketének:

— Képzeld csak ezt a balszerencsét. Tegnapelőtt vettem egy gyönyörűszép füstölt sonkát, és ma az orvosom megtiltotta, hogy sonkát egyem.

— Na és nem lehet kicserélni? — kérdi Fekete.

— Sajnos, nem — feleli Fehér. — Már húsz év óta a háziorvosunk.

*

Barna együtt ül Zöldesivel a kávéházban, aki megkérdi tőle:

— A feleségemnek ma van a születésnapja, és nem tudom, mit vegyek neki.

— Látod — feleli Barna. — Nekem nincsenek ilyen gondjaim. Öt évvel ezelőtt egy gumipárnával leptem meg, és azóta minden születésnapján felfújom neki.

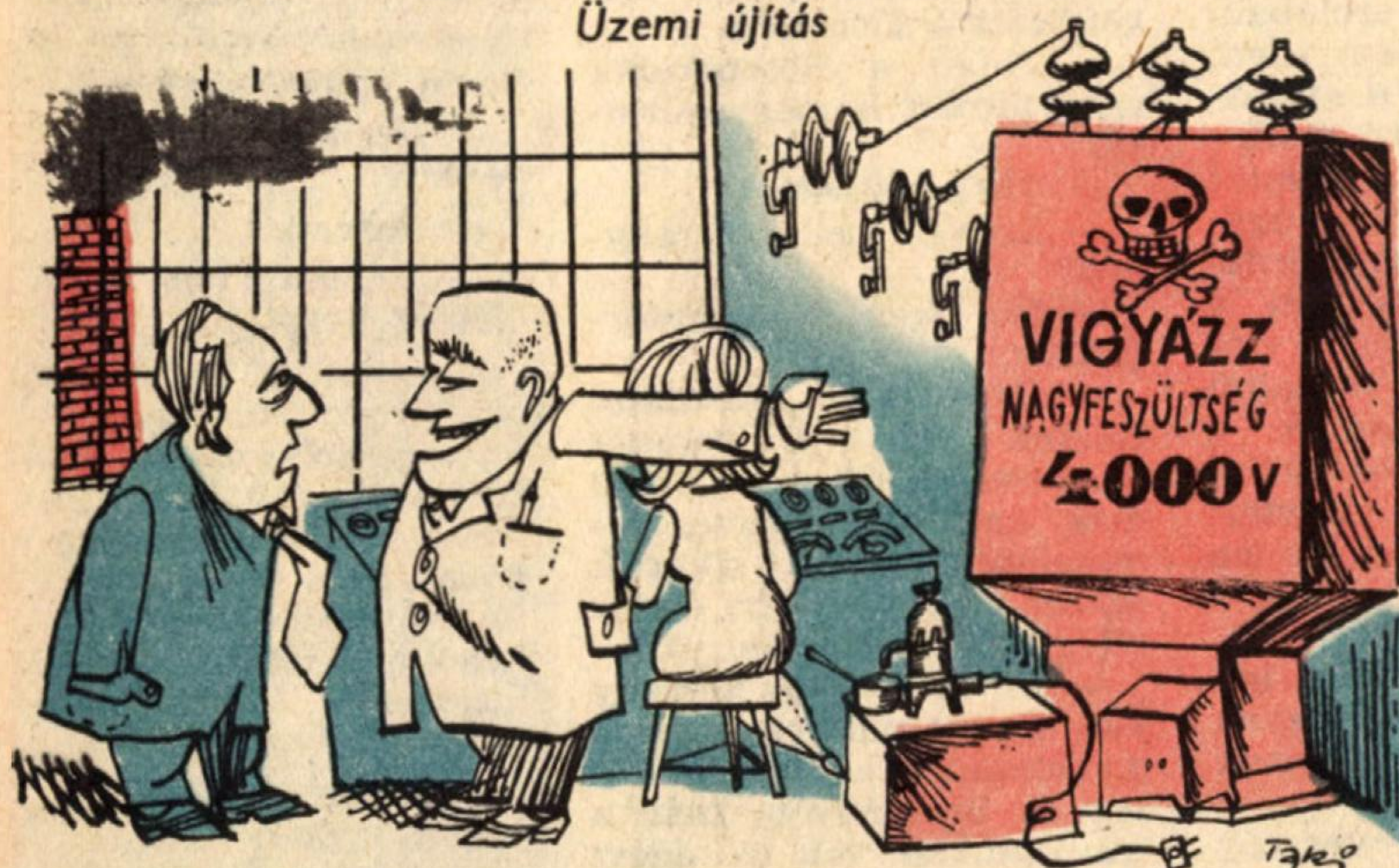
Egy író bánata

Erdei Sándor rajza

– Tessék, rajtakaptam a feleségemet! Micsoda sematikus helyzet!

Üzemi újítás

– Trafóval kávét is főzhetünk vele!

NEHÉZ A DOLGA KHANH-NAK...

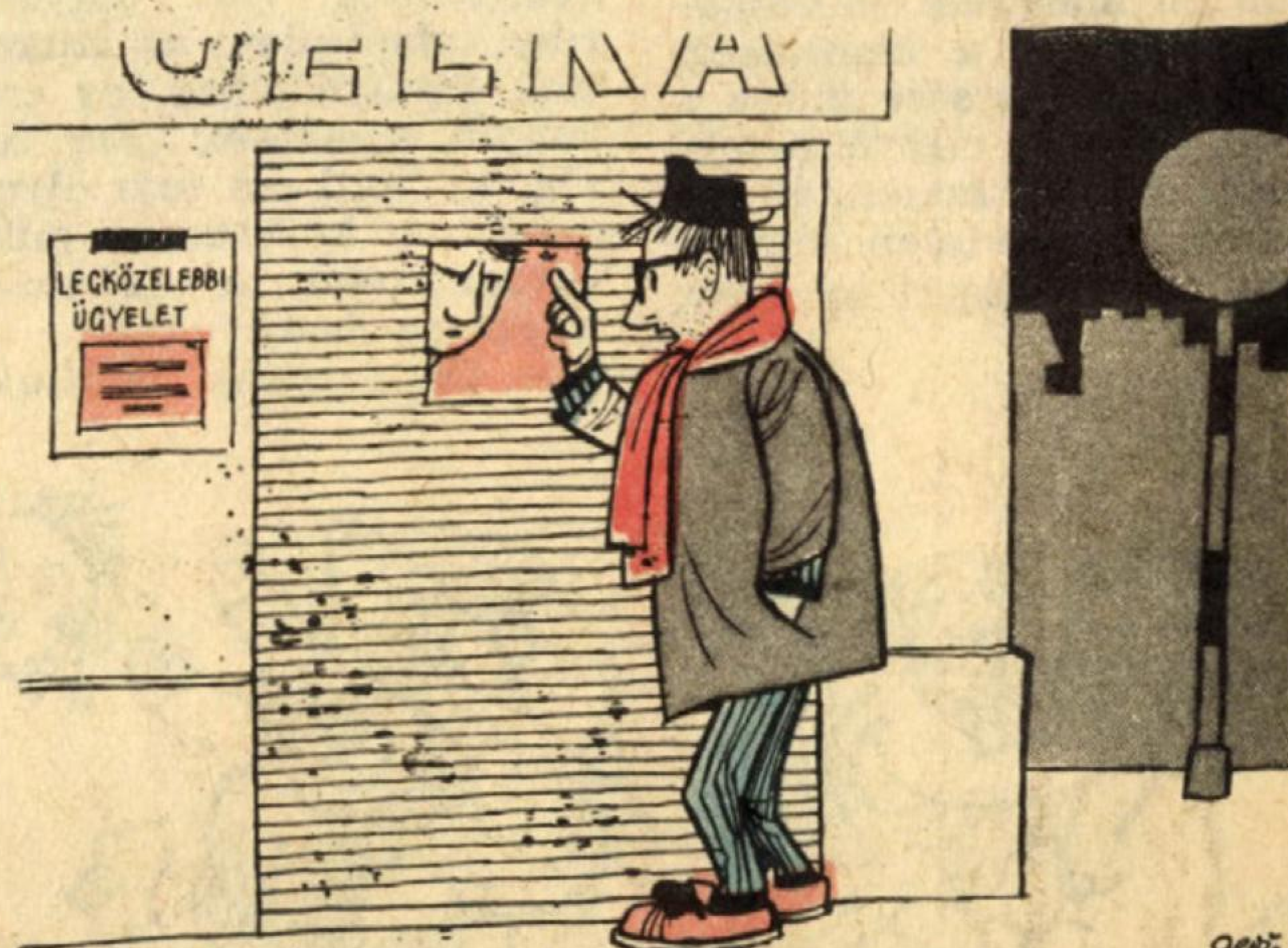
A „San Francisco Chronicle" beszámol arról, hogy 78 000 dollár értékű vadászkürtöt szállítottak a dél-vietnami fegyveres erőknek. A hangszereket Westmoreland tábornok, a Dél-Vietnamban állomásozó amerikai haderő parancsnoka rendelte, mivel véleménye szerint a kürtszó emelné a dél-vietnami katonák harckészségét.

Állatkereskedés

Éjszakai Gelka-ügyelet az olimpia idején

– És ami a legborzasztóbb, éppen a négyszer kétszázas váltó közepén tartottak...

HERAKLÉSZ BAJNOKSÁGA

Talán nem lesz érdektelen a tokiói olimpiai játékok lázában, ha rövid beszélgetést folytatunk az ókor leghíresebb bajnokával, a görög Heraklésszal, a rendkívül sokoldalú dodekatlonistával, vagyis tizenkétpróbással. Régen ugyanis ez jelentette az atléta sokoldalúságát. A Nemzetközi Atlétikai Szövetség a sportolók elkorcsosulási folyamatát szem előtt tartva ma már csak tíz számból álló vetélkedéseket rendez az összetett versenyekben részt vevő atléták számára.

Most itt ül előttünk a kitűnő sportember, aki — hála sportszerű életmódjának — alig látszik kétezer évesnek. Megkértük, mondja el, hogyan sikerült győzelmet aratnia mind a tizenkét sportágban. Először azt kérdezzük meg, hogyan sikerült megfojtania a nemeai oroszlánt.

— Fokozatos, tervszerűen felépített edzés segítségével — válaszol Heraklész sporttárs. — Ezt tudom ajánlani a fiatal sportolóknak is. Nem lehet mindjárt oroszlánt megfojtani. Gyakoroljuk a megfelelő fogásokat először kígyókon bölcsőben.

Most az iránt érdeklődünk, hogyan győzte le a lernai hidrát. A válaszból kitűnik, mennyire forrón mai a bajnok edzésmódszere, versenyfortélya.

— Nem volt könnyű! — mondja. — A hidrának minden levágott feje helyett kettő nőtt. Megkértem a kocsisomat, hogy égesse ki a levágott fejek helyét. Sajnos, a feladat kezdetben megoldhatatlan volt. A gyufaszálak vagy eltörtek, vagy olyan nedves volt a fejük, hogy nem gyulladtak meg. Csődöt mondott az öngyújtóm is. Már-már eluralkodott rajtunk a kishitűség, amikor szerencsére jöttek a kirándulók, cigarettáztak, kávét főztek, szalonnát sütöttek és rövidesen kigyulladt, majd leégett az egész hidra.

— És hogyan fogta el élve az erimanthoszi vadkant?

— Csellel. Felöltöztem vállalati igazgatónak, aki a haladó hagyományoknak hódolva vasárnaponként vadászni szokott. Csak rá kellett fognom a puskát a vadkanra és az okos állat máris megérezte, hogy tőlem nem kell félnie. Ettől kezdve mint egy kezes bárányt oda vezethettem, ahova akartam.

— És hogyan sikerült elcsípnie az érclábú és aranyagancsú kerineiai szarvasünőt? Hiszen tudomásunk szerint egy álló esztendeig üldözte.

— Versenyzői becsvágyát keltettem fel. Egy alkalommal ugyanis nemcsak utolértem, hanem el is hagytam. Az ünő ezt nem bírta ki, ő kezdett el üldözni, hogy befogjon. Én pedig váltakozó iramban, bele-beleerősítve, ahogyan Zatopek szokta, úgy kikészítettem, hogy a szegény állat már emelni sem tudta érclábait. Feladta. No, ami azt illeti, hogyan bántam el a sztümphaloszi tó ragadozó madaraival, akik tollaikkal mint nyilakkal tudnak lőni, úgyszólván szóra sem érdemes. Rájuk uszítottam a legutóbbi irodalmi vita résztvevőit. Az irodalmi tollforgatók elragadták a madaraktól a gyilkos tollakat, hogy tovább folytathassák éles vitáikat. Innen különben a mondás: írót a tolláról...

— Hogyan győzött a hatodik számban? Hogyan tudta elvenni az amazonok királynőjének övét?

— Ez taktikai verseny volt. Először néhány hónapot a nőmozgalomban töltöttem el, hogy kiismerjem az ellenfelet. A többi már gyerekjáték volt. Egyszerűen odamentem az amazonok királynőjéhez, és csak ennyit mondtam: „De felség, ki hord ma már ilyesmit?" A következő pillanatban már a fejemhez vágta az övet!

— De Augiász istállójának a kitakarítása csak nehezebb volt?

— Téved. Egy nap alatt elvitték a gazdák a trágyát a háztáji földekre.

— Gratulálunk. Ezek után nem csodálkoznánk azon, ha a krétai bika megfékezése sem jelentett volna különösebb feladatot.

— Cselgánccsal sikerült. A krétaiak óvtak, mert nem voltunk egy súlycsoportban, de hiába.

— És hogyan sikerült Dionedész trák király emberevő lovait elhoznia?

— Népszerű tudományos cikkeket olvastattam el velük az emberhúsevés ártalmairól. Mivel a lovak között sokan szenvedtek érelmeszesedésben és magas vérnyomásban, könnyű volt őket rávennem a korszerű táplálkozásra, s hamar megszerették a vitamindús zabot és szénát. Az ínyenccé vált lovak hálásan követtek.

— És a háromtestű óriás nyáját hogyan tudta elhajtani?

— Könnyen. Csak meg kellett előtte csillantanom a városi élet előnyeit, máris ráunt az állattenyésztésre. Eladta a nyájat és felköltözött a fővárosba.

— Talán a Heszperidák aranyalmáit is megvásárolta?

— Tört aranyként!

— Szóval nem versenyben?

— De igen. Versenytárgyaláson.

— Újra csak gratulálni tudunk ehhez a pompás versenyszellemhez. Végül csak azt legyen szíves elmondani, hogyan sikerült lejutnia az alvilágba, hogy elfogja Kerberosz kutyát?

— Ez is taktikai verseny volt. Csupa modern regényt olvastam, s amikor átkeltem a Styx-folyón, már a kisujjamban volt az egész alvilág.

— És Kerberosz?

— Elvitték a sintérek.

— Újra csak gratulálni tudunk ragyogó teljesítményéhez, amely minden idők sportembereinek példaképül szolgálhat. Most még csak azt szeretnénk tudni, ki az eszményképe a magyar sportolók között?

— Bene Ferike!

Feleki László

Nincs visszakozás?

Egy igen tisztességes zsebtolvajjal ismerkedtem meg a minap. Különleges lelki problémájával tisztelt meg.

— Meg vagyok akadva s el vagyok keseredve! — kezdte. — Az emberi értetlenség, butaság, konokság miatt. Hallgassa meg az én erkölcsi dilemmámat.

Elmondotta, hogy nyugalomba szeretne vonulni, egyrészt, mert unja már a zsebtolvajságot, másrészt szüksége sincs már erre a keresetre. Szakítani akar eddigi bűnös és kártékony tevékenységével, csak hát — maga a társadalom zárkózik el megtérési szándéka elől.

— S arra nem gondolt, hogy van az emberin túl egy magasabb fórum is, ahol a bűnöknek bocsánata a legmegrögzöttebb gonosztevőnek is kijár, ha bűnét töredelmesen megbánja s szakít eddigi életével?

— Istenre gondol? — kérdezte.

— Pontosan.

— Várjon. Épp erről akarok beszélni.

S elmondta, hogy húsz évi, eredményekben, illetve pénztárcákban dús pályafutása után, lelkiismerete tökéletes megnyugtatását egy mindent föltáró és mindent megbánó gyónásban szeretné megszerezni — de ebben megakadályozták.

— Kicsoda? Isten irgalma végtelen.

Ekkor került szegény feje az említett dilemmába. De átadom a szót neki magának.

— Ahogy beléptem a templomba, ahová gyerekkorom óta most először tettem be a lábam, hirtelen visszahőköltem, mintha mellbe taszítottak volna. A bejárati belépő mindkét oldali ajtajára egy nagybetűs felirat volt tűzve. S még rágondolni is keserűség, ez a felirat zárta el bűnbánó lelkem útját a gyóntatószéktől.

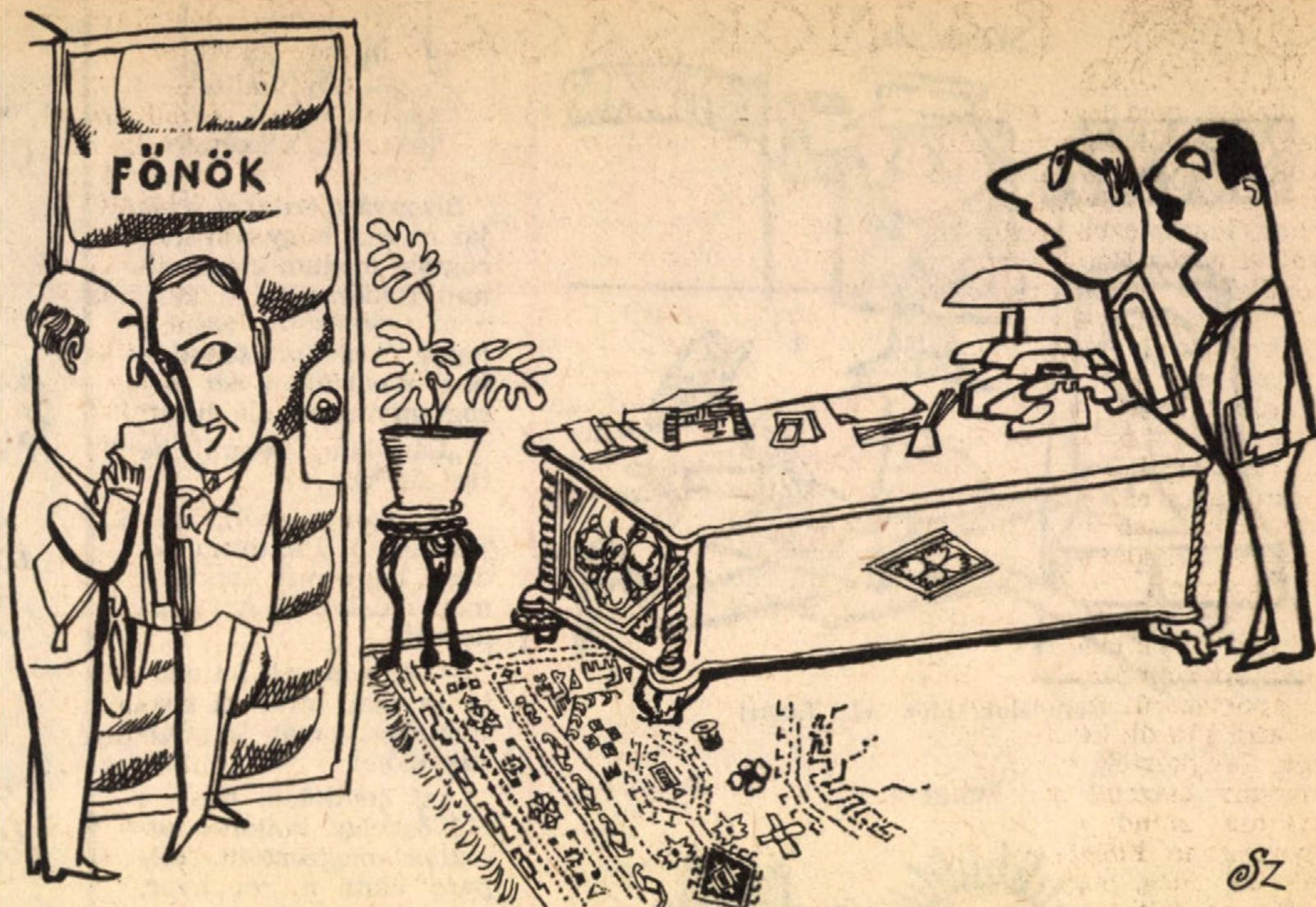
Sóhajtott, legyintett:

— Az volt kiírva:

„Óvakodjunk a zsebtolvajoktól!"

(S. Z.)

Egyszerűsítés
Szür-Szabó József rajza

– Miért tolták az íróasztalt a falhoz?
– Egyszerűsítettük az ügymenetet, egyenesen a falnak beszélünk...

ÖREG KÖNYVTÁR NEM VÉN KÖNYVTÁR!

Hatvanéves a Szabó Ervin Könyvtár. Egy ilyen, élete teljében levő közművelődési intézménynél szinte a legszebb férfikor. Mivel úgy tizenöt esztendeje magam is szoros kapcsolatban állok a Könyvtárral, ha megengedik, a jubileum kapcsán elmesélek néhány könyvtári történetet.

Már középiskolás koromban is szívesen jártam a Szabó Ervin Könyvtár központjának, a szép Baross utcai barokk palotának az olvasótermébe. Szerettem a hangulatát...

Emlékszem, akkoriban járt oda egy hajlott hátú, ősz bácsika, aki mindig az ablak mellett ült, és egy hatalmas könyvet böngészett. Nos, ez a bácsika egy apró lábosban mindig magával hozta az ebédjét. Az edényt az asztalán tartotta, s amikor megéhezett, feltette a fűtőtestre, hogy megmelegedjék az étel. Olyan korán nem tudtam az olvasóterembe menni, hogy a rejtélyes öregúr már ne üldögélt volna az ablaknál.

Azóta valahogy így képzelem el a Tudományt.

Határtalanul tiszteltem őt, de természetesen illő távolból. Pedig még ma is furdal a kíváncsiság, hogy vajon mi lehetett nap mint nap abban a nagy könyvben és abban a kis lábosban...

*

Nemcsak a hajósoknak, a déltengerek babonás kalózainak, hanem a könyvtárosoknak is van Rémük. Az ötvenes évek derekán a Könyvtárosok Réme B. Zsuzsa, egy javakorabeli vénkisasszony volt.

B. Zsuzsa annak rendje és módja szerint beiratkozott a Fővárosi Szabó Ervin Könyvtár központjába, továbbá húsz-harminc belterületi fiókkönyvtárba. Valamennyi olvasójegyét állandóan magánál hordta egy bőrtáskában, és délutánonként könyvtárról könyvtárra járt, szekálni a könyvtárosokat. Fantasztikusnál fantasztikusabb, többnyire teljesíthetetlen kérésekkel állt elő, s azután magas hangján félórákig sopánkodott, feltartva a forgalmat.

Egyszer magam is tanúja voltam látogatásának. Amikor már minden elképzelhető könyvet kihozatott a raktárból, és természetesen egyik sem felelt meg neki, azt mondta:

– Hát jó. Ha nincs más, akkor adják ide helyben olvasásra a Révay Lexikon FÖLDPÁLYA-GREC kötetét!

A könyvvel leült a sarokba, és egész este azt bújta. S ami a legcsodálatosabb volt a számomra az egészben, fél percenként hangosan felkacagott.

*

A Szabó Ervin Könyvtár békés intézmény, de olykor mégis vannak peres ügyei. Néhányan ugyanis elfelejtik határidőre visszavinni a könyvet, sőt, ezután a kétszeri írásbeli felszólításra se mozgatják a fülük botját.

S amikor a Könyvtár kénytelen perelni, rendszerint még nekik áll feljebb, mondván:

„Csak nem képzelték rólunk, hogy el akartuk lopni azt a pár ócska könyvet?! Lent maradt valakinél Balatonpereputtyon. Gondoltuk, majd jövő nyáron megkeressük..."

*

De nem egyszer a határidőre visszahozott könyvben sincs sok öröm. A szórakozott olvasók szellemi táplálékukat gyakran leöntik tintával, paradicsom levessel, esetleg fürdés közben beejtik a kádba. Az is előfordul, hogy benne felejtenek valamit. A könyvtárosok, a visszahozott könyvekben parizertől aktképig úgyszólván már mindent találtak.

Azt hiszem, érdemes lenne a Szabó Ervin Könyvtárnál létrehozni a Könyvekben Talált Tárgyak Osztályát.

Dalmáth Ferenc

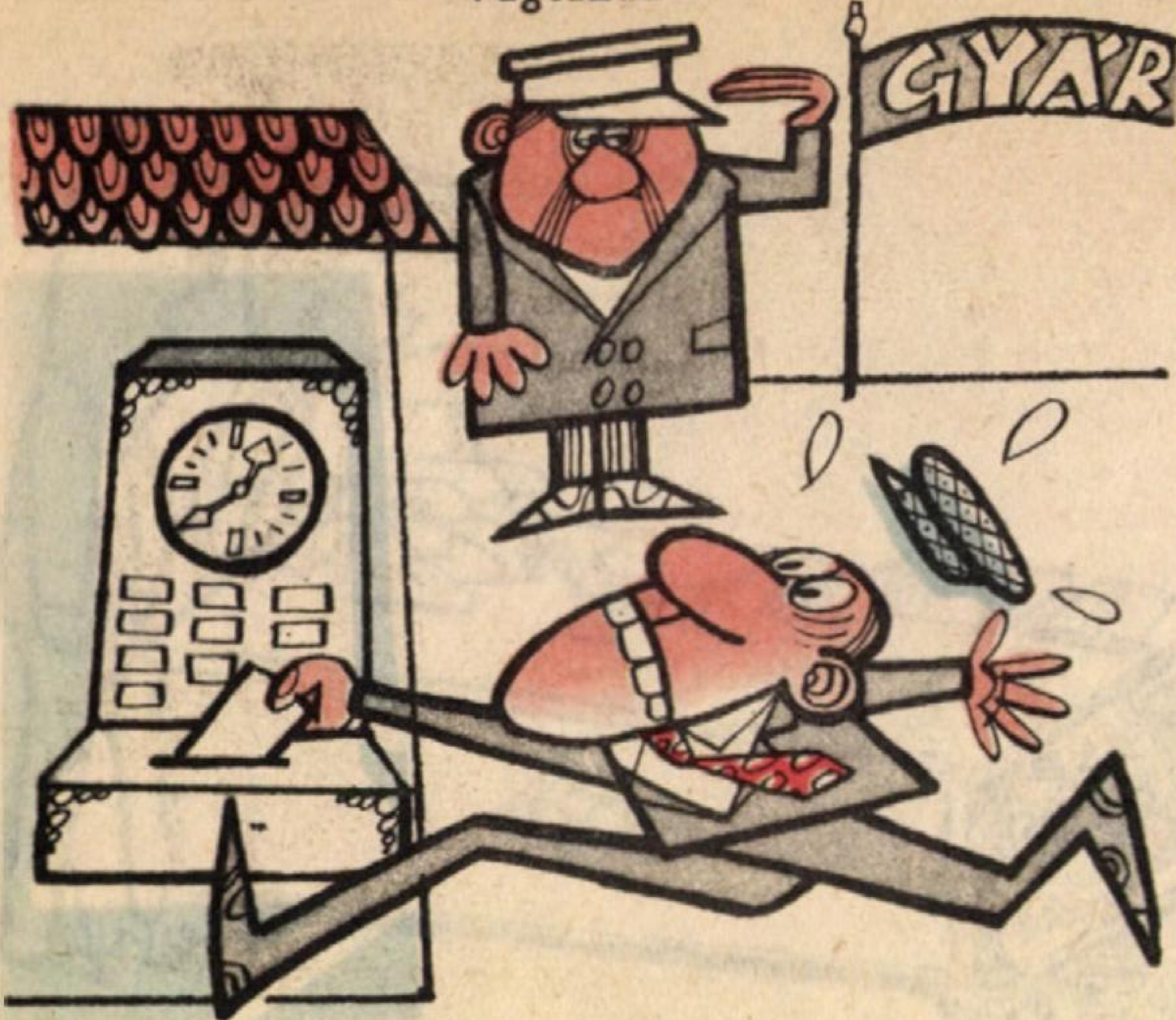
Mai hajviseletek

– Ez azért túlzás!

OLIMPIAI LÁZ

Vágtázás

– Gratulálok, időn belül futott!

Vonzerő

– Talán így jobban lejönnek hozzánk!

Talajtorna

– Nos, bemutatok önöknek egy kifogástalan mérleget!

Fülöp György rajzai

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Budai séta

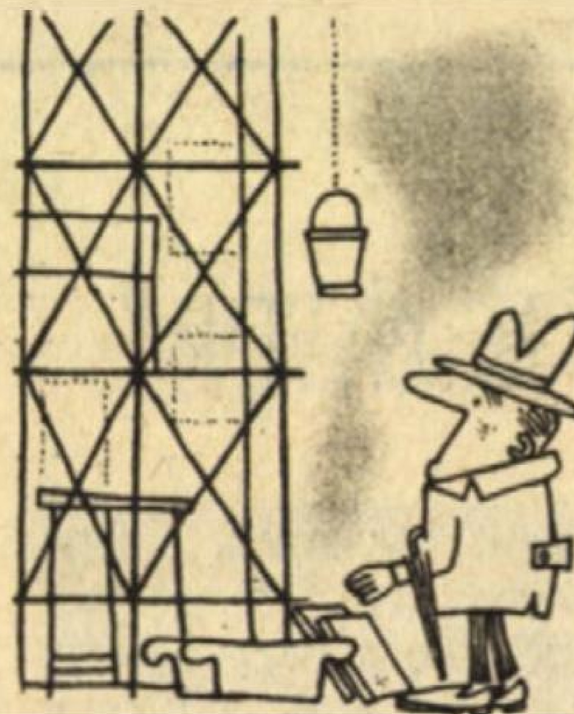
Bizonyára érdekel, nyájas olvasó, hogy mit morogtam magam elé a minap, Budán sétálva. Nos, nem csigázom tovább jogos kíváncsiságodat, hanem elárulom, azt morogtam magam elé, hogy:

„Lám-lám, semmi se tart örökké...”

Egy szót se szólj, nyájas olvasó! Pontosan tudom, hogy mit gondolsz most a dologról. Azt gondolod:

— Ez a pacák feltalálta az őszt, mivel a spanyolviaszt már feltalálták előle!

Azt gondolod, hogy a Hűvösvölgy lankáin kószálva megzörrent talpam alatt a rőt avar,

vagy a Zugliget kies pagonyaiban felöltőmre sodort a szél egy kóbor falevelet... S ekkor került sor ama inkriminált mondat elmorgására, amit e kis írás elején idéztem volt.

Hát ez egyszer tévedtél, nyájas olvasó! Alaposan tévedtél. Én nem a természet lágy ölén, hanem a Mártírok útján sétálgattam a minap. S amint megyek, mendegélek, mit látnak szemeim: a 49-es számú ház, ez a gyönyörű, modern bérpalota, amelyet alig négy éve adtak át a forgalomnak, tetőtől talpig, sőt talptól tetőig be van állványozva. A ház falán levő nehéz burkolólapok ugyanis hullani kezdtek, mint az őszi levelek, és már-már életveszélyessé vált a helyzet. Nos, ekkor morogtam magam elé a frappáns és mély igazságot, hogy:

„Lám-lám, semmi se tart örökké...”

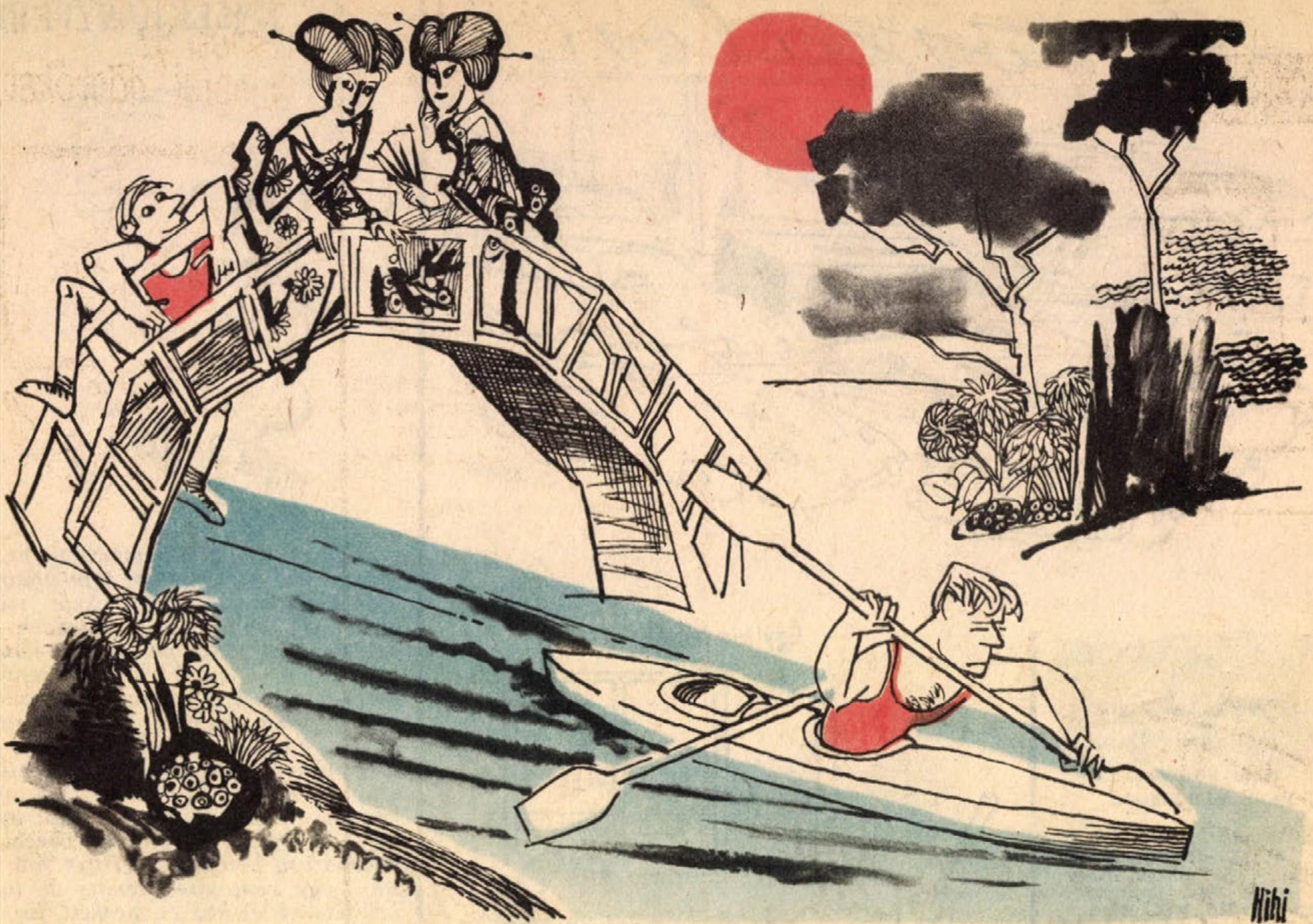
Szóval, az ősz ártatlan az ügyben. Az építőipar már kevésbé.

(d—th)

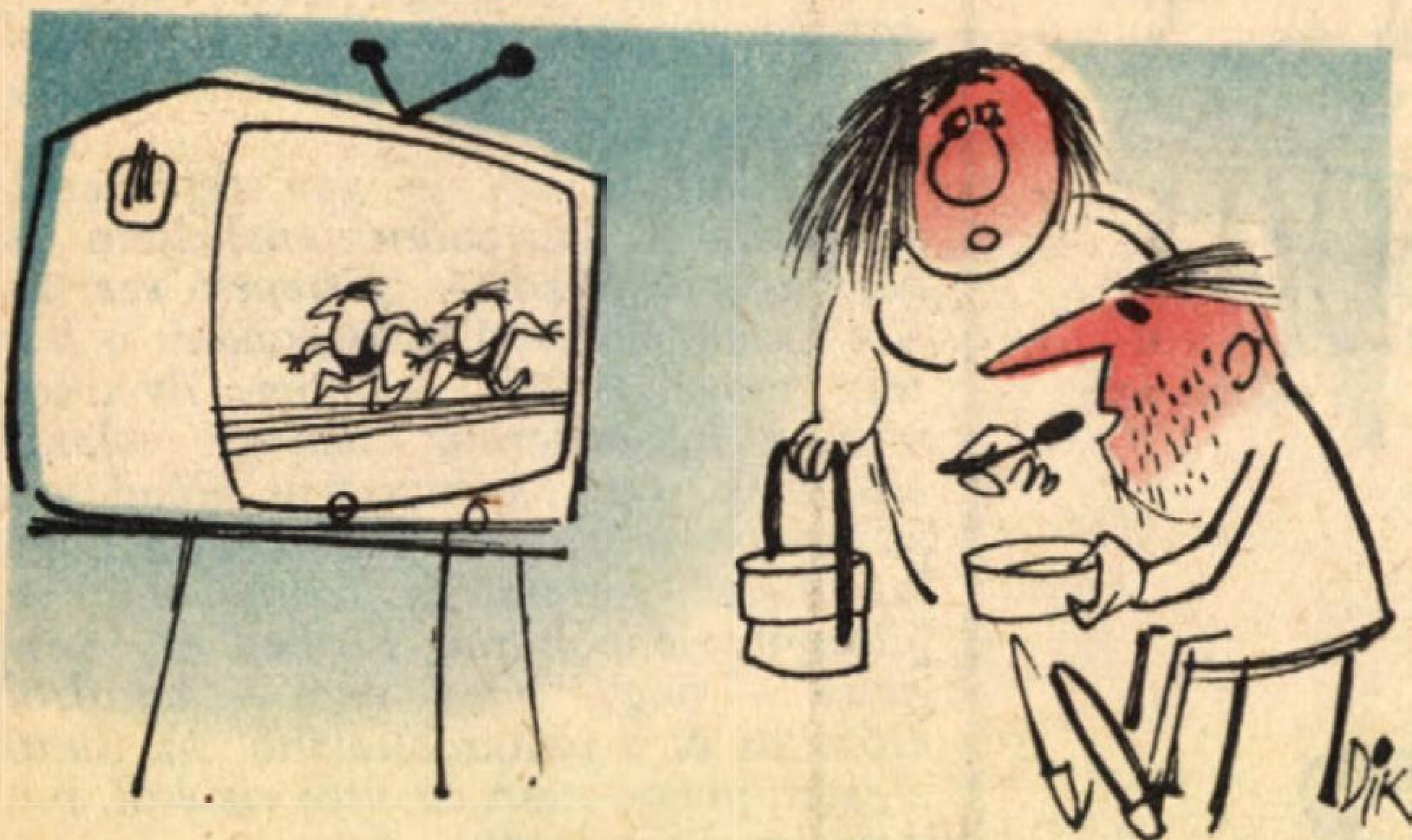
E heti hirdetéseink

Kajak-páros

Hegedűs István rajza

Az olimpia idején

– Ja, és született egy fiad is . . .

HALLOTTUNK EGY VICCET...

Hadgyakorlat. Az egység egy folyó partjára ér.

— Át kell kelni a folyón — kapja a parancsot ezredesétől a tartalékos tiszt.

Sokáig tűnődik. Az ezredes már türelmetlen.

— Min gondolkozik?

— Azon, hogy mi a legcélravezetőbb módszer ... De már tudom!

— Halljuk!

— Oszolj! vezényelek és — gyülekezőt a tulsó parton!

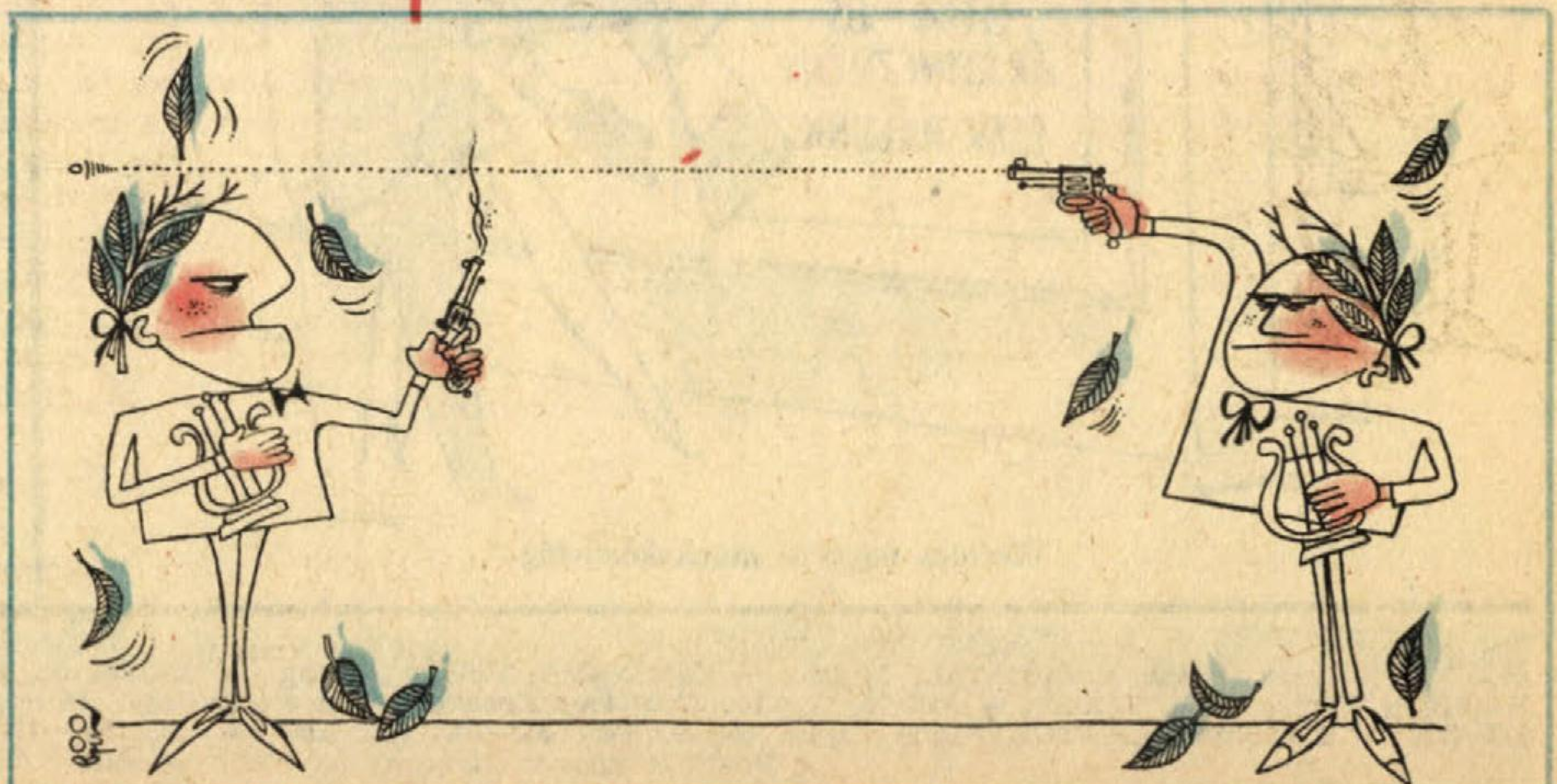
Az ezredes hüledezik. Nyomban megkérdi:

— Mondja, mi maga civilben?

A válasz mindent megmagyaráz:

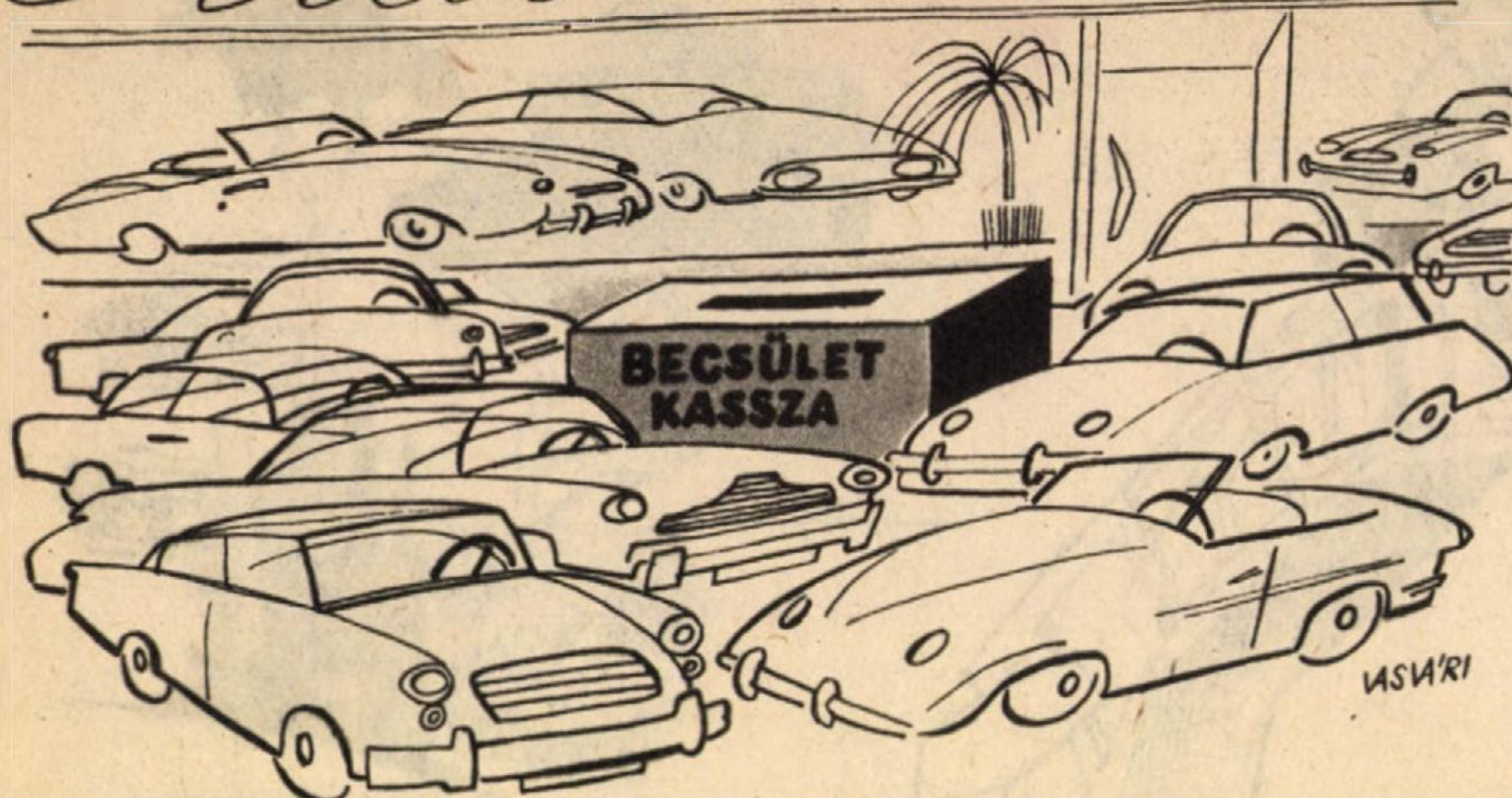
— Minisztériumi főosztályvezető!

IRODALMI PÁRBAJ

Az autókereskedelem jövője

Autószalon

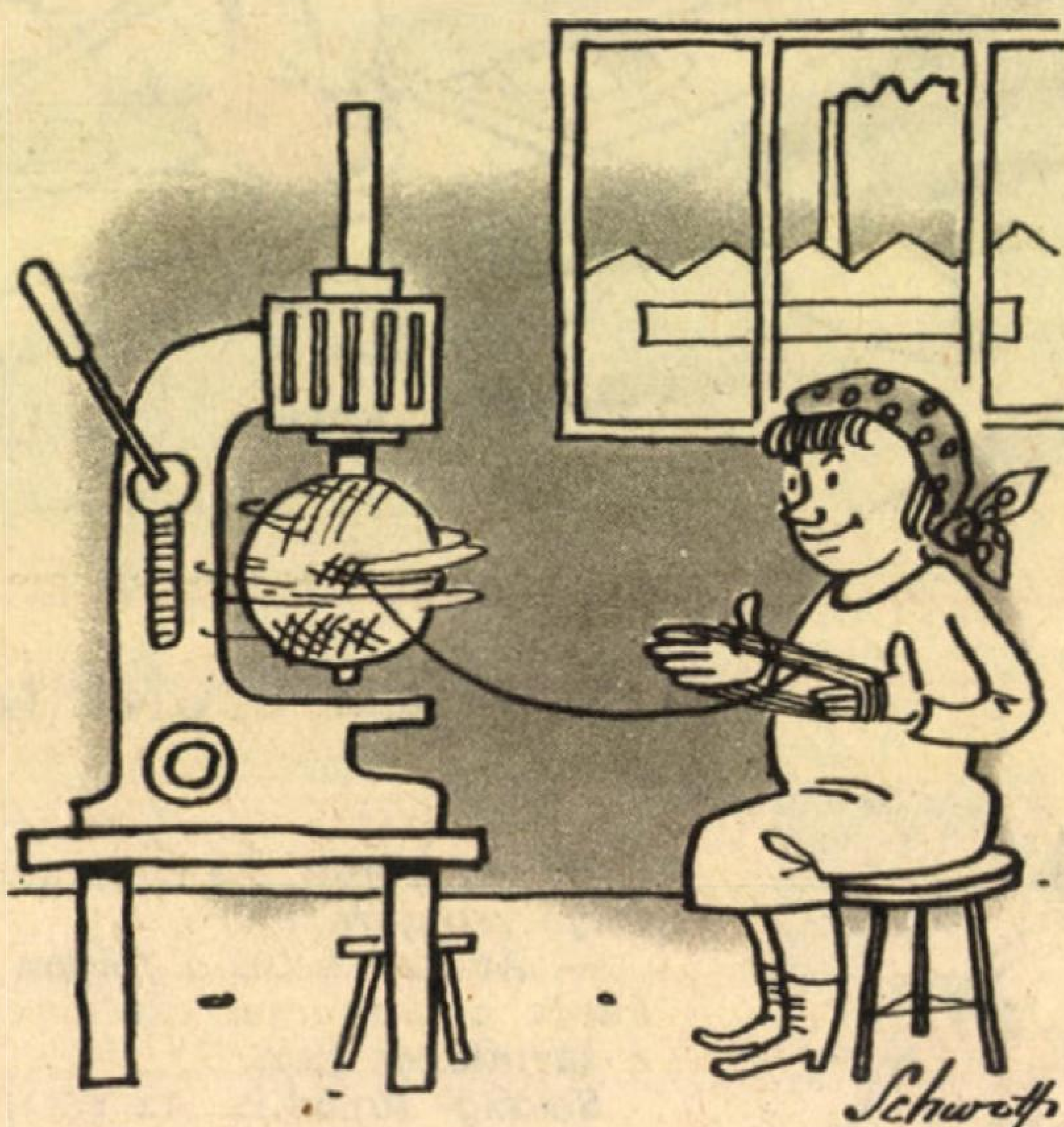

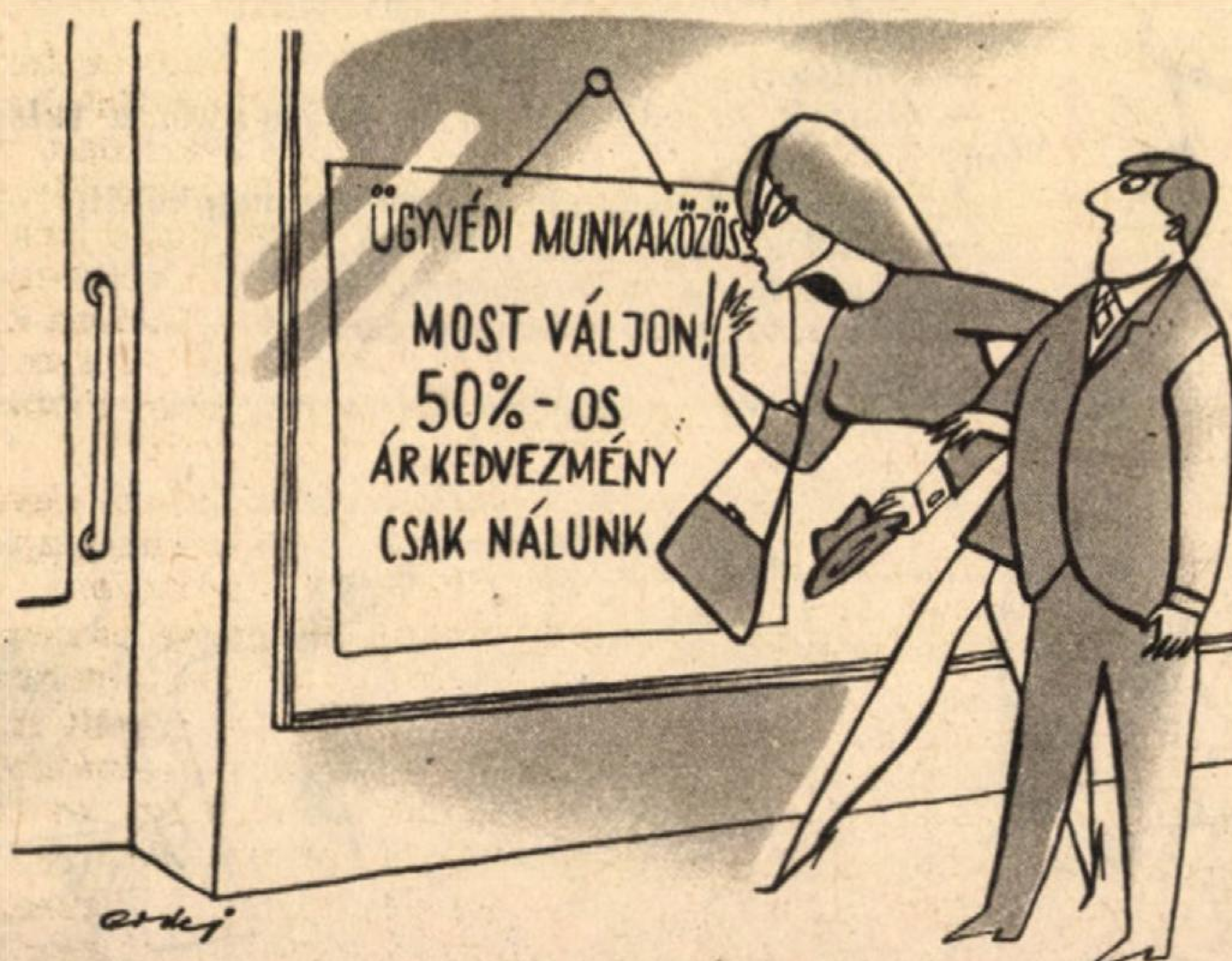
Nem közölhető kéziratot küldtek:

M. Sándor, Székesfehérvár. – V. József, Felsőzsolca. – K. József, Kelebia. – H. Vné, Sopron. – P. Etelka, Bp. XII., Rege u. – T. József, P. XX. — B. N. Bp. VII., Dembinsky u. – Sz. István, Győr. – T. Ernő, Bp. VI., Jókai tér. – Cs. Klára, Bp. I., Batthány u. – H. V.-né. Bp, XIII., Katona J. u. – Sz. Imre, Berettyóújfalu. – G. László, Bp. II., Marczibányi tér. – N. József, Szolnok. – G. László, Bp. XI., Móricz Zs. tér. – V. Benjámin, Keszthely. – K. Mátyás, Békéscsaba. – S. Pál, Bp. I., Várfok u. — Sz. Benő, Bp. VII., Rózsa Ferenc u. – B. Attila, Bp. XII., Márvány u.

Egy kis háztáji

Árleszállítás a divat

Élelmes ügyvédi munkaközösség

LUDAS MATYI EMLÉKKÖNYVÉBE

Ötödször jubilál Operaházunk, és én már az első jubileumon, a huszonötösön is ott voltam. Igaz, akkor, 1909-ben, még mint fiatal növendék. A nyolcvan esztendős palota falai között sok vidám esetnek voltam tanúja, gyakran részese. Emlékszem, egyszer a „Tristan"-ban véletlenül megszúrtam Burián Károlyt. Ijedten felkiáltott és csak akkor nyugodott meg, amikor kitűnt, hogy a színpadi kard csak megkarcolta őt. Előadás után – mint mindig – az Operával szemközti Drechsler kávéházban borozgatott. Híres volt arról, hogy mennyire szerette az italt. Leültem asztalához és megkért, fogjam a homlokát: nem kapott-e seblázat a karcolástól! Megnyugtattam, hogy nem lázas. Erre a pincért hívta és így szólt hozzá: „Még egy üveg Badacsonyit annak örömére, hogy nincs lázam." Azután megmagyarázta: „Két üveggel azért ittam, mert úgy éreztem, hogy seblázam van."

A „Carmen"-ről is van egy derűs emlékem. A Torreadort énekeltem és két versszak között – szerepem szerint – a kezemben levő pléh poharat a hátam mögé kellett dobnom. Ilyenkor mindig hátranéztem, nehogy valakit eltaláljak. Ezen a bizonyos előadáson se láttam mögöttem senkit, erre nagy lendületet vettem és hátradobtam a könnyű pléhpoharat. Közben egy kardalos – hogy, hogy nem – hátulról előrejött és a pohár eltalálta. Az illető elesett, persze nem az ütés erejétől, hanem az ijedtségtől.

A szünetben az „áldozat" megnyugtatott, hogy kutyabaja, én pedig másnap egy doboz Regalia media szivart adtam neki fájdalomdíjul. A legközelebbi Carmen előadáson azután az első versszakasz után, amikor hátranéztem, azt láttam, hogy az én kardalosom ideoda helyezkedik és arra pályázik, hogy újra eltaláljam a pléhpohárral. Én azonban óvatosan dobtam és így megtakarítottam egy újabb doboz Regalia médiát...

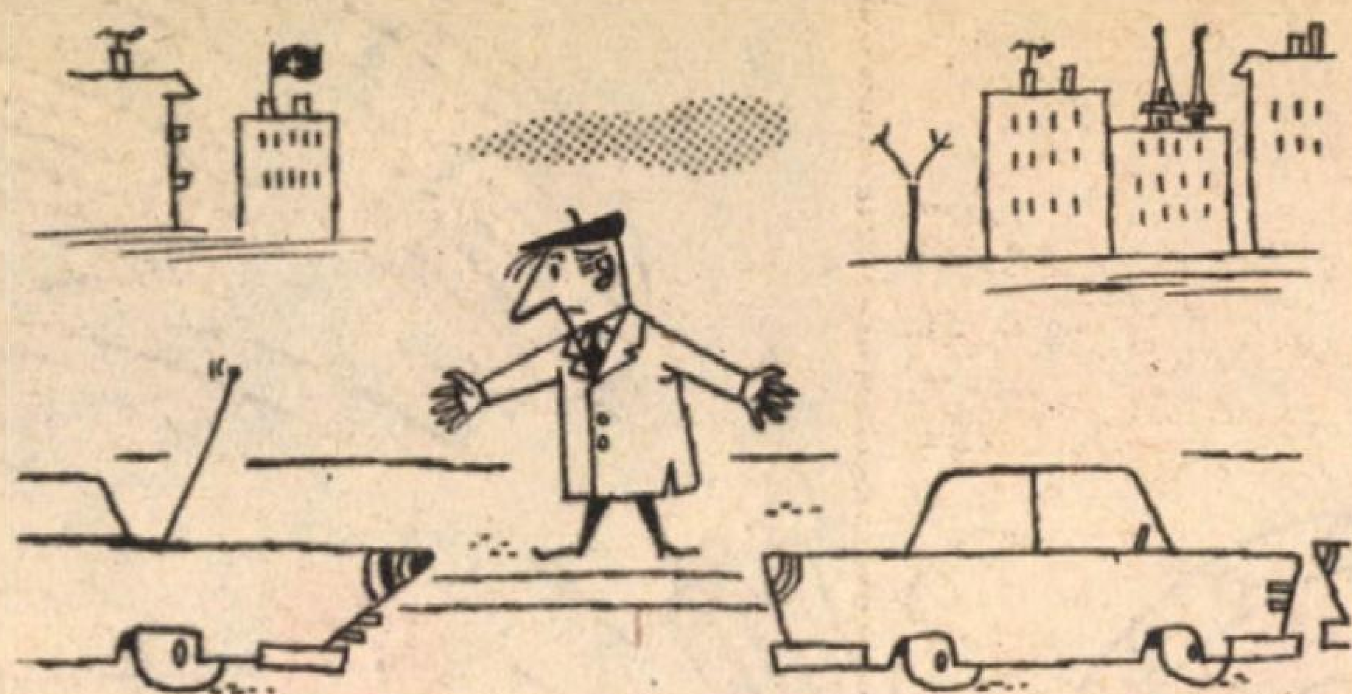
Palló Imre

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György – Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. – Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel: 343–100. *142–220. – 64,6176 – Kossuth Nyomda, Budapest – Terjeszti a Posta Központi Hírlapiroda. Tel.: 180–850. INDEX: 25504

Kallus László rajzai

HÁROM KIS ÚTIRAJZ

Svájc

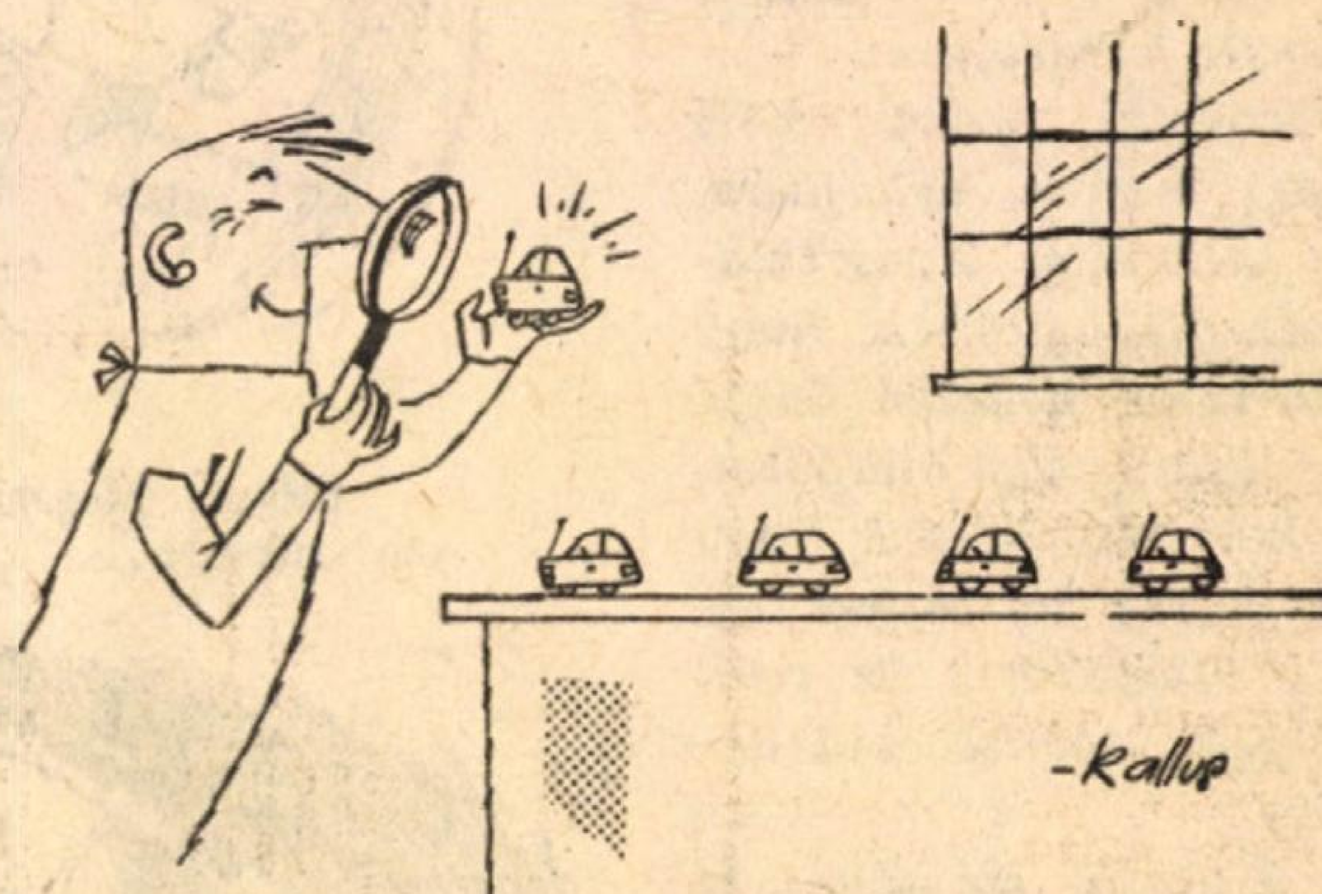
– Milyen jó kis szabad parkírozó hely, és éppen most adtam el a kocsimat...

Olaszország

– Előzékeny pincér Velencében...

Jugoszlávia

Meó – a Zasztava-autógyárban

Hol a határ?

Tucatjával dőlnek meg Tokióban a régebbi olimpiai és világrekordok. Az elképesztő eredmények kapcsán egyre gyakrabban merül fel a kérdés: hol van az emberi teljesítőképesség felső határa, van-e ilyen határ egyáltalán?

Tapasztalatszerző-körútra indultam, hogy a magam részéről is elősegítsem ennek az érdekes biológiai problémának mielőbbi tisztázását.

Először a sarki italboltot, szívetlelket gyönyörködtető nagy csaták, elszánt, férfias küzdelmek színterét kerestem fel.

— Nix — ingatta meg fejét bánatosan Szemán Karcsi, amikor a söntéspult mellett kissé vontatottan bár, de végül is megértette a kérdésemet. — Nix felső határ! Nekem... hukk!... elhiheted! Napi hat féldecivel a római olimpia idején én még körzeti bajnok lehettem. Ma ezzel a teljesítménnyel az elődöntőbe sem juthatok be. Több viszont nem megy le, sajnos, nem tudok akli... aklimakli...

Szomorúan legyintett.

— Szóval, ez a helyzet. Nézd meg viszont azt a filigrán asszonykát, ott a fogas mellett. Üzletnyitáskor ült starthoz. A negyedik féldecinél tart. Másfél óra alatt! Délre játszva túlszárnyalja... hukk... az én egész

napi teljesítményemet. Micsoda kondíció, micsoda akaraterő! Írd meg, hogy félelmetesen előre törnek a nők. Olyan huzatjuk van...

Másodiknak a közeli építkezést kerestem fel.

— Nálam rossz helyen érdeklődik — mondta az építésvezető, amikor a tapasztalatai felől érdeklődtem. — Egyelőre az embereim teljesítőképességének csak az alsó határát ismerem. Nagyon titkolóznak, fogalmam sincs, hogy valójában mit tudnak. De azért reménykedem, hogy egyszer majd valami rendkívüli eredménnyel rukkolnak elő és elérik az alapszintet. Ezek a hétfői napok egyébként is aligha hoznak rekordot. Ilyenkor kissé mereven mozognak a fiúk, csak lazító, bemelegítő gyakorlatokat végeztethetek velük.

Sokfelé jártam még ezután. Feljegyeztem, hogy a mai fiatalok sokkal többet tudnak és mernek, mint az előző nemzedék a maga idején, hogy némely öreg olyasmikre képes, hogy az ember szava eláll, hogy egyes társbérlők szívóssága, kitartása kifejezetten bámulatos, hogy népszerű művészünk csak haknizással többet szakít, mint Miyake stb., stb.

Végső soron azonban egyértelmű, megnyugtató választ az alapkérdésre nem sikerült kialakítanom.

Fáradtan, elcsigázva és némi késéssel értem be munkahelyemre.

— Mit gondol — rivallt rám a főnököm —, meddig csinálhatja ezt? Vegye tudomásul, hogy az én türelmemnek is van határa!

— Ez nem biztos — jegyeztem meg délelőtti tapasztalataim alapján. — A tudományos edzésmódszerek alkalmazása, kellő akaraterő és lelkesedés messze kitolhatja azt a vonalat, ami ma még felső határnak tűnik. Semmi ok a csüggedésre!

Kürti András

HÁROM EMBER *az űrben*

Olvasóink közül számosan fordultak hozzánk azzal a kérdéssel, hogy az új szovjet űrhajóban miért hárman foglaltak helyet, miért nem elégedtek meg az eddigi egy űrutassal. Asztronautikai rovatvezetőnk a következő tudományos magyarázatokat adta a felmerült kérdésekre:

Elsősorban azért volt szükség három űrhajósra, mert az eddigi tapasztalatok azt bizonyították, hogy egy űrhajós nehezen bírja ki a súlytalansági állapotot.

Ki kell kísérletezni, hogy az emberek találnak-e témát a világűrben. Ez csak beszélgetés segítségével derül ki.

Az űrutasok számában is ki kell fejezni, hogy az űrhajózás nem egyéni ügy, hanem tömegmozgalom.

Miután orvost küldtek fel, néhány páciensre is szükség volt, hogy az orvos ne jöjjön ki a gyakorlatból.

Két űrutas nem elég, mert ha ketten összevesznek, kell egy harmadik, aki kibékíti őket.

Mindhárom asztronauta a magánéletében rendkívül elfoglalt ember, jólesik nekik egy kis kikapcsolódás. Ez a dolgozóknak az üdüléshez való jogukból következik.

Mivel a világűr méreteiről még nincsenek közvetlen tapasztalataink, kísérlet segítségével kelleti eldönteni, hogy elférnek-e hárman a világűrben.

F. L.

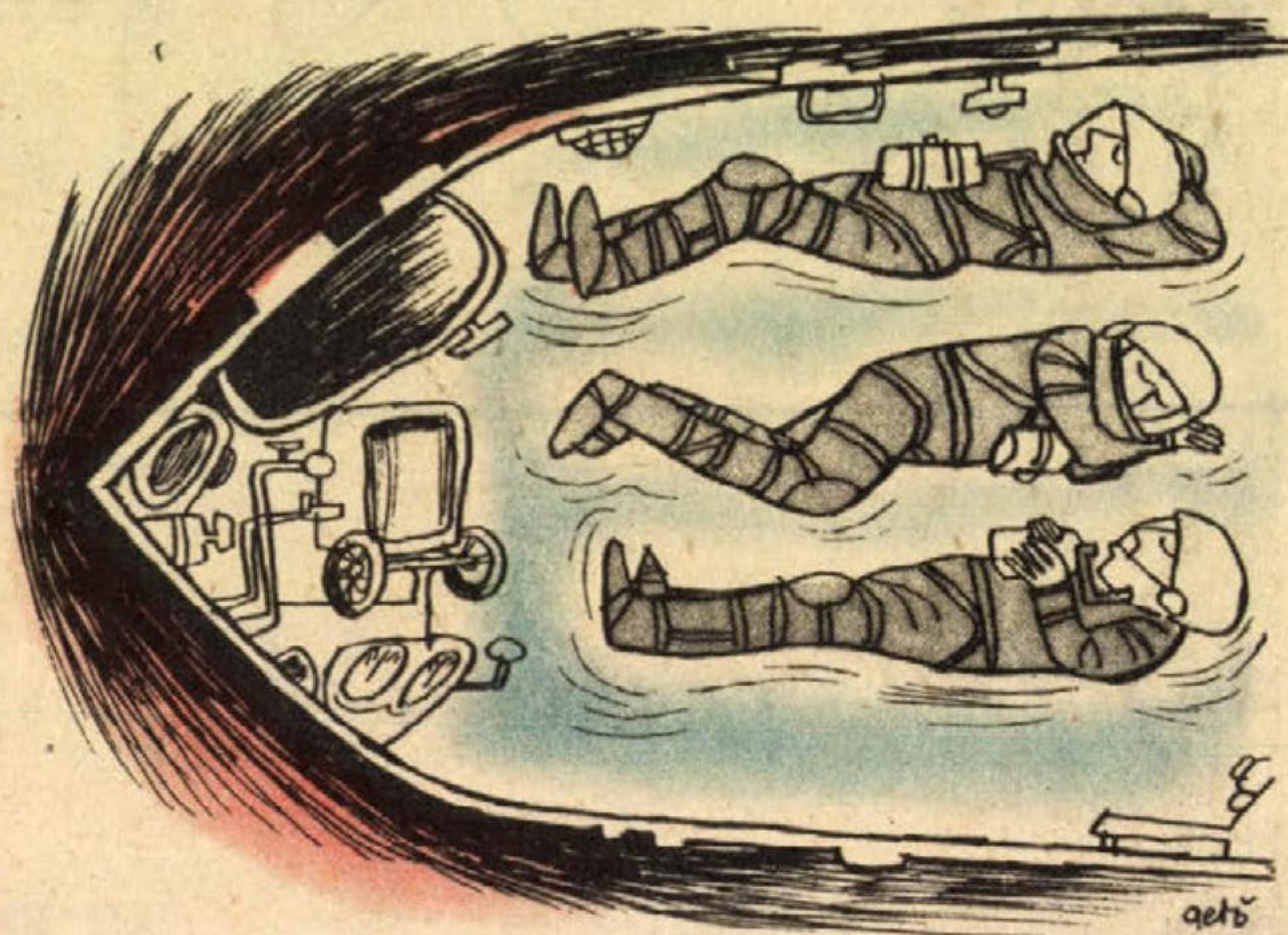

Orvos: Magának magaslati levegőre van szüksége . . .

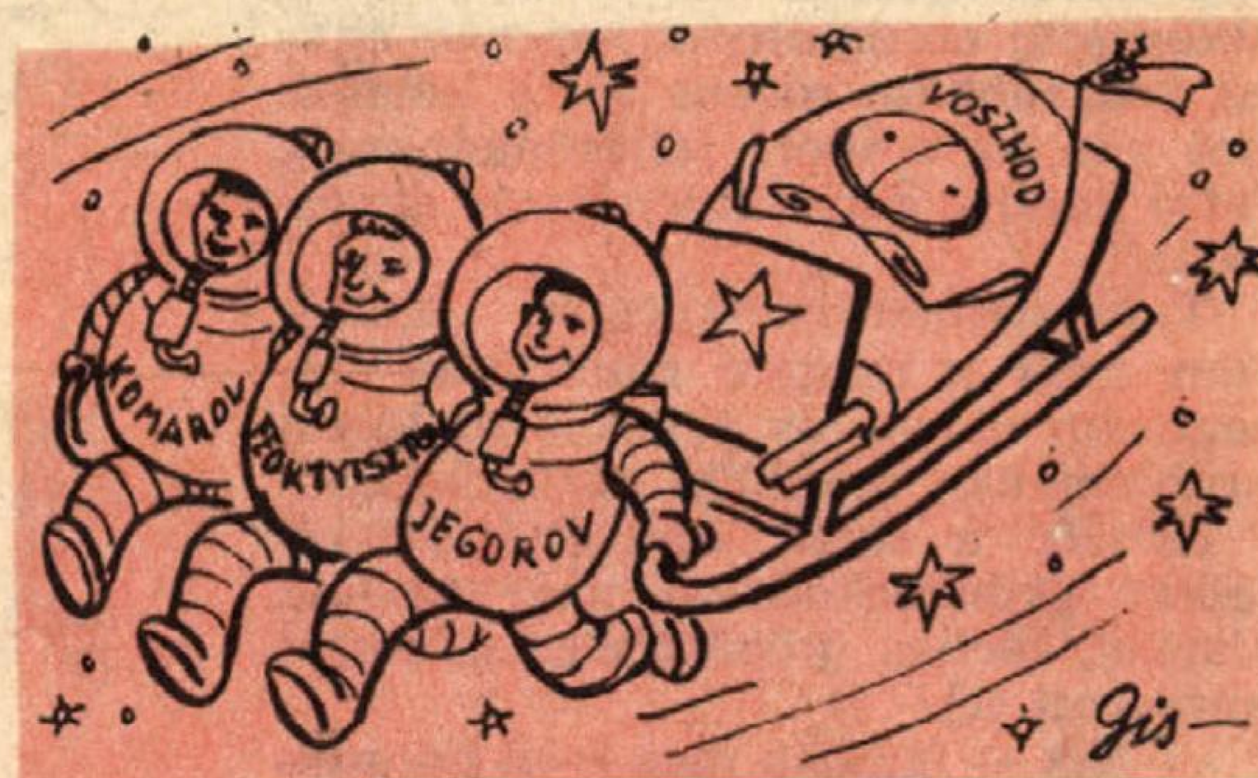
A jövő olimpiája

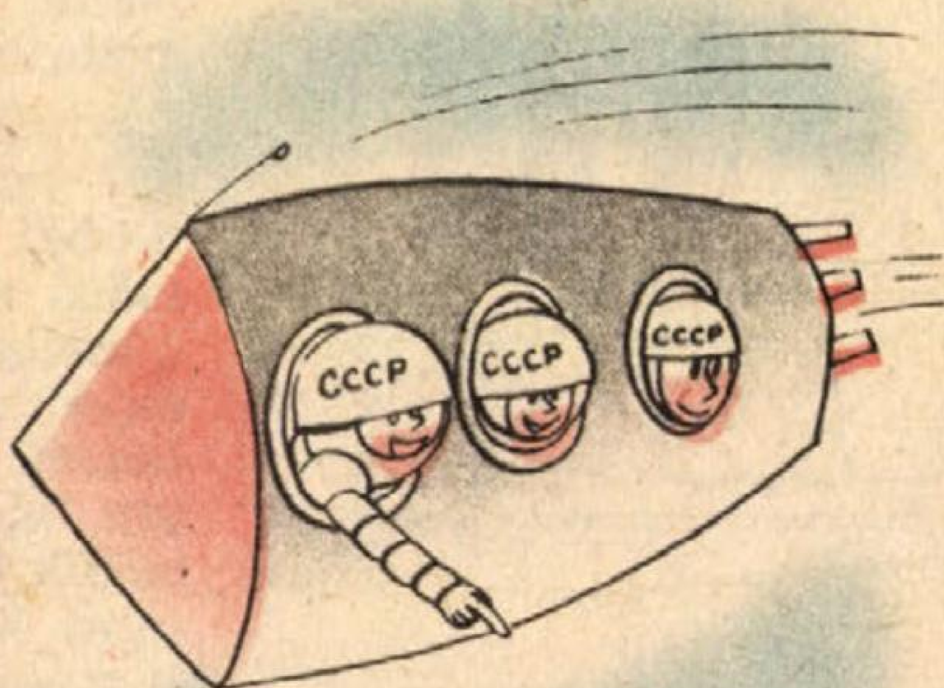
– Még három kör!

Éjjel az űrhajón

Az űr-trojka

– Oda nézz! Mekkora ugrás!

A legközelebbi űrutas

